JAMES PATRICK KELLY

BĂRBATII ÎNSEAMNĂ NECAZ

Traducere din limba engleză
ROXANA BRÎNCEANU

JAMES PATRICK KELLY a debutat în 1975 şi de atunci a ajuns unul dintre cei mai respectaţi şi populari scriitori apăruţi în ultimii douăzeci de ani. Deşi repurtase un oarecare succes ca autor de romane, mai ales cu Wildlife, Kelly a înregistrat totuşi mai mult impact cu proză scurtă ca Solstice, The Prisoner of Chillon, Glass Cloud, Mr. Boy, Pogrom, Home Front, Undone şi Bernardo's House, fiind frecvent menţionat printre cei mai buni autori de texte scurte din science-fiction. Povestirea Think Like a Dinosaur i-a adus Premiul Hugo în 1996, ca şi povestirea IO16 to 1, în anul 2000. Primul roman al lui Kelly, Planet of Whispers, a fost publicat în 1984 şi a trecut în general neobservat. I-a urmat Freedom Beach, un roman-mozaic scris în colaborare cu John Kessel, apoi Look into the Sun. Povestirile lui au fost adunate în Think Like a Dinosaur şi, mai recent, în culegerea Strange but Not a Stranger. O colaborare între Kelly şi Kessel a apărut în Antologia Dozois nr. 1, iar povestiri semnate exclusiv de Kelly au apărut în Antologiile Dozois nr. 3, 4, 5, 6, 8, 9, 14, 15, 17 şi 19. Născut în Minneola, statul New York, Kelly locuieşte acum cu familia sa în Nottingham, statul New Hampshire. Site-ul său web este la adresa http://www.jimkelly.net./

În mod tradiţional, detectivii trebuie să se aventureze singuri pe străzile periculoase, iar aici Kelly ne poartă pe nişte străzi periculoase foarte stranii, într-un viitor bizar dominat de extratereştri enigmatici, imprevizibili şi complet nemiloşi, o lume în care existenţa oamenilor a fost complet schimbată de capriciile extratereştrilor şi unde o detectivă care investighează fără chef un caz sensibil politic se întinde mai mult decât îi este plapuma...

1

M-am holbat la agendă dorindu-mi să ţârâie. Încercasem deja cu uşa, dar nimeni nu se apropiase măcar de ea. Aş fi putut redacta raportul pentru cazul Rashmi Jones, dar după aceea puteam foarte bine să şterg şi praful din cameră. Era nevoie. Sau m-aş fi putut consulta cu Johnnie Walker, care chiar în această dimineaţă îşi deschisese un birou în sertarul de jos al dulapului meu. Am decis în schimb să deschid fereastra. Poate un nou caz va sosi adus de un porumbel călător. Sau înfăşurat în jurul unei cărămizi.

La trei etaje sub mine, Market Street era la fel de goală ca restul oraşului. Doar un cuplu de fetiţe în adidaşi şi o bunicuţă în sandale şi învelită într-o pătură. Stătea lângă bordură în faţa unui Starbucks închis, zăngănind dintr-o chitară pentru câteva monede, sperând să găsească vreun filantrop. Cântecul ei abia se auzea, dar era dulce ca o îngheţată de piersici. *Băiatul meu, să vă povestesc despre băiatul meu.* Biată bătrână, m-am gândit. Nu mai sunt băieţi - nici ai tăi, nici ai nimănui. Se opri din cântat când un demon fâlfâi deasupra noastră, grăbit să aterizeze pe blocul vecin. Până atunci fusese o dimineaţă frumoasă de iunie, promisiunea umedă a unei primăveri încă neîntreruptă de vară în oraşul nostru secetos. Bătrâna se ridică chinuit, sprijinindu-se în chitară. Strânse pătura în jurul ei şi-şi târşâi picioarele spre centrul oraşului.

Atunci agenda târâi, dar era Sharifa, viitoarea mea fostă iubită. Probabil mă suna de la spital; purta un halat albastru-deschis. Chiar şi pe ecranul mic îmi puteam da seama că plânsese.

— Bună, Fay.

Mi-am muşcat buza.

— Vino acasă în seara asta, zise ea. Te rog.

— Nu ştiu unde e acasă.

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Îşi încrucişa braţele strâns peste piept: E trupul tău. Viaţa ta.

O iubeam. Mi-era greață de însămânțare, de avort, de tot ce se petrecuse între noi în ultima săptămână. N-am zis nimic.

Vocea ei suna ca un şmirghel pe sticlă.

— Ai făcut-o deja?

Asta mă înfurie din nou. Era atât de ofensată încât nici măcar nu putea pronunța cuvântul.

— Să ghicesc, doctore, am spus, că vorbim despre chiuretajul meu?

Fața i se contorsiona.

— Nu începe.

— Dacă vrei toate detaliile, poți oricând să mă angajezi să mă urmăresc singură. Am oricum nevoie de o slujbă.

— De ce n-ai transforma tu totul într-o glumă?

— Oki-doki, doc, am zis şi am închis.

Deci viața mea era terminată - nu tocmai o ştire principală a zilei. Însă, chiar şi cu fereastra deschisă, telefonul Sharifei înghițise tot aerul din cameră. Mi-am spus că nu aveam nevoie decât de o cafea, deşi ceea ce îmi doream în realitate era o mătuşă bogată, o vacanță în Fiji şi o nouă prietenă. Am închis uşa în urma mea, am pornit pe coridor şi tocmai mă pregăteam să apăs pe buton când liftul sună. Uşile alunecară şi apăru George, robotul responsabil de clădirea noastră, însoțit de un demon - fără îndoială acelaşi care tocmai trecuse pe deasupra. Mi-am spus că nu au nimic de-a face cu mine. Demonul se întâlnea probabil cu nebuna Martha de pe acelaşi coridor în legătură cu o reducere de impozit sau lua lecții de pian cu Abby la etajul superior. Bineînțeles, iar bețivii se duc la bar să mănânce alune.

— Salut, Fay, zise George. Cel din fața ta spera să te găsească la birou.

M-am holbat, prosteşte, la demon. Desigur, îi văzusem în filme şi pe cer şi odată am văzut unul împleticindu-se pe la Primărie, dar niciodată nu fusesem atât de aproape de unul încât să-i trag una. Uram demonii. Uşile liftului se cutremurară şi începură să se închidă. George întinse un braț ca să le oprească.

— Poate cel din fața ta să-ți răpească puțin din timp? zise George.

Demonul avea puțin peste un metru înălțime. Fața lui era de culoarea petelor vechi de sânge, iar când respira guşa lui părea să sărute aerul cu un sunet umed de sucțiune. Aripile îi erau înfăşurate strâns în jurul corpului, membranele aveau o transparență ruginie prin care abia se ghicea trupul lucios în formă de glonț de dedesubt. Îmi puteam vedea propria reflecție în ochii lui plați şi compuşi. Arătam de parcă tocmai l-aş fi văzut pe dracu.

— Este ceva regretabil, Fay? întrebă George.

Era rândul meu să le dau o replică arătându-le că nici un extraterestru invincibil şi ucigaş în masă nu avea s-o intimideze pe Fay Hardaway.

— Nu, am zis. Pe aici.

Dacă ar fi putut sta pe scaune, ar fi fost loc destul pentru noi în biroul meu. Dar George anunță că demonul trebuie să se facă comod înainte de a începe. Am aprobat în timp ce mă instalam în spatele mesei, mulțumită să am ceva între ei doi şi mine. George târî ambele scaune în mica anticameră. Demonul îşi întinse aripile şi sări pe dulapul meu cu dosare, răvăşindu-mi hârtiile de pe birou. Umplea tot peretele din spate al încăperii cățărat acolo, cu o anvergură de aproape şase metri. George se strecură într-un colț şi-şi retrase picioarele şi brațele până când nu mai rămase decât un cap şi o placă din chestia lucioasă albăstruie din care sunt făcuți roboții. Demonul mă privi ca şi cum s-ar fi întrebat ce fel de covor s-ar putea face din mine. Am adus pe desktop trei noi iconițe. *Caz nou. Căutare. Alarmă.*

— Îi dai voie celui din fața ta să vorbească pentru Seeren? zise George. Seeren doreşte foarte mult să te însărcineze cu o investigație.

Demonii nu vorbeau niciodată cu noi, nu explicau niciodată ce făceau. Nimeni nu ştia cum comunicau ei cu armata de roboți pe care îi construiseră ca să ne ajute.

Am deschis folderul *Caz nou* şi luminița verde clipi.

— Înregistrez. Dacă decid să vă accept cazul, voi înregistra întreaga anchetă.

— Un gest bine gândit, Fay. Cel din fața ta trebuie să facă o trimitere la clienta ta Rashmi Jones.

— Nu e clienta mea. Am făcut tot posibilul să nu cad de pe scaun: Ce-i cu ea?

— Seeren transmite regret. Orice moarte diminuează totul.

Nu-mi plăcea ca acest demon să ştie indiferent ce despre Rashmi, dar în special faptul că era moartă. Îi găsisem cadavrul în camera 103 la Comfort Inn abia cu douăsprezece ore în urmă.

— Poliția a preluat deja cazul.

Nu-mi păsa că vocea îmi fusese plină de dispreț.

— Sau ce a mai rămas din el. Nu pot face nimic pentru voi.

— Îmi acorzi permisiunea, Fay?

Iconița deja clipea pe desktop. Am deschis-o şi am văzut o poză a lui Rashmi îmbrăcată în rochia gri fără mâneci în care murise. Avea panglica albastră în păr. Zâmbea, lipsită de griji ca un copil în ultima zi de şcoală. Ultimul lucru la care se gândea era să inspire dintr-un inhalator umplut cu acid cianhidric. O ținea de mână o brunetă îmbrăcată într-un costum bărbătesc dungat şi o pălărie asortată cu un văl fin ca fumul. Cuplul stătea sub o arcadă de grădină din care curgeau trandafiri roz.

Erau întoarse spre dreapta, în direcția mâinii unei a treia persoane pe care camera nu o prindea. O mână elegantă, care niciodată nu spălase vase şi nu schimbase scutece. Avea un inel masiv de argint pe degetul inelar, gravat cu un model sau poate cu o scriere fantezistă. Am focalizat asupra inelului şi am chinuit pentru scurt timp pixelii, dar nu am putut distinge modelul.

Am ridicat privirea spre demon apoi spre George.

— Aşadar?

— Cel din fața ta remarcă în special marcajul digital, zise George. Data este 12 iunie, ora 2:52.

— Vrei să spui că a fost făcută ieri după-amiază?

Asta nu se potrivea - numai că era adevărat. Ştiam că Rashmi fusese în oraş să cumpere pantofi ieri dimineață. La 11:46 cumpărase o pereche de la Donya Durands, care acum lipseau. La 1:23 cheltuise 89 de cenți pe o salată Waldorf şi un ceai cu gheață la Maison Diana. Se cazase la Comfort Inn

la 6:40. Nu avea rezervare, aşa că probabil fusese o decizie de ultim moment.

Recepționera îşi amintea că era răvăşită. Era exact expresia pe care o folosise. O expresie precisă, deşi puțin cam sofisticată pentru Comfort Inn. Cine îşi cumpără pantofi scumpi în ziua în care intenționează să se sinucidă? Cineva care e răvăşit. Am privit din nou ecranul. Rashmi Jones nu era deloc răvăşită în acea poză. Apoi am observat pantofii: sclipiciul şi cenuşiul Donya Durands.

— De unde-o ai? l-am întrebat pe demon.

Privi prin mine ca printr-o fereastră murdară.

Am încercat cu robotul. Nu puteam să spun că îmi plăcea George, dar el fusese întotdeauna cinstit cu mine.

— Despre ce e vorba, George? Să găsim soldățelul?

— Soldățelul?

— Femeia care o ține de mână pe Rashmi.

— Seeren i-a atras atenția celui din fața ta asupra lui Kate Vermeil, zise George. Această Kate Vermeil se duce la lucru pe East Washington Avenue la nr. 44, şi se întoarce acasă pe 12-th Avenue la nr. 465, etajul al doilea pe stânga.

Îmi plăcea asta, îmi plăcea foarte mult. Mama lui Rashmi îmi spusese că fiica ei are o prietenă creştină pe nume Kate, dar nu-i ştiam numele de familie, cu atât mai puțin adresa. M-am întors iarăşi spre demon.

— Cum de ştii asta?

Nu am obținut decât o altă privire goală.

— Seeren, am spus împingând scaunul în spate, mă tem că George te-a condus pe un drum greşit. Eu sunt detectiv particular. M-am ridicat să le arăt drumul spre ieşire: Biroul cititorului de gânduri se află peste drum.

De data asta George nu-mi mai ceru permisiunea. Desktop-ul ciripi. Am deschis o nouă iconiță. Un transfer bancar aprobat, în valoare de o mie de dolari, mă aduse la loc pe scaun.

— Un stimulent cordial, zise George. O sumă la fel ca acesta va fi oferită după succesul investigației tale.

M-am gândit la o mie de cine în restaurante cu fețe de masă din pânză in.

— Mie-mi spui.

O mie de sticle de scotch afumat.

— Cel din fața ta îți atrage atenția asupra mâinii persoanei care nu se vede, spuse botul. Seeren are o mare dorință să o întâlnească pe această persoană pentru o rodnică discuție de afaceri.

Slujba puțea ca lada de gunoi de la Fran's Fish Fry. Puțini bani treceau dintr-o mână într-alta în această pretinsă economie. Roboții făceau ca lucrurile să meargă, dar ei nu creau nici un fel de prosperitate. Asta se presupunea că e treaba noastră, bănuiesc, numai că noi eram oarecum descurajați. În unele părți ale oraşului un asemenea transfer ar fi putut fi considerat crimă de gradul întâi, cu alte câteva acuzații adăugate dacă aveai noroc.

— E mai mult decât valorez eu, am zis. De o sută de ori mai mult. Dacă Seeren se aşteaptă să rup brațul ataşat de această mână, atunci nu vorbeşte cu persoana potrivită.

— Violența este deplorabilă, zise George. În orice caz, Seeren îi cere lui Fay discreție absolută. Niciodată poliția, niciodată ştirile, nici măcar un zvon dacă este posibil.

— O, discreția.

— Am acceptat transferul.

— Pentru două miare, pot fi la fel de discretă ca majordomul reginei.

2

Aş fi putut lua un taxi, dar acum aproape toate erau conduse de roboți, iar ei nu păstrează secretele nimănui. În plus, deşi aveam o mie de dolari în bancă, m-am gândit să-i las puțin să se aşeze. Să mă obişnuiesc cu ei. Aşa că am mers cu bicicleta până pe 12-th Avenue. Am început să am îndoieli când am ajuns la blocul cu numărul 400. Partea asta a oraşului fusese lovită în cap şi lăsată să sângereze pe trotuar. Baruri întunecoase se sprijineau de case de amanet. Construcții din carton îşi întorceau fețele lor oarbe de placaj către stradă. Erau mai mulți roboti decât femei în cartierul ăla şi mai mulți şobolani decât roboți.

Salonul Adagio se găsea la numărul 465 pe 12-th Avenue. Era o clădire de cărămidă cu o fereastră armată gen display din luxar care era atât de zgâriată, încât părea o

perdea subțire de ploaie. Dincolo de ea se vedeau nişte plante prăfuite. Ferestrele etajului al doilea erau zidite. Mi-am legat bicicleta cu lanțul de o maşină abandonată, am pus agenda să înregistreze şi am intrat.

Peretele din spatele micii recepții era tapetat cu o imagine viu colorată a unui oraş de pe litoralul Mediteranei. O zonă defectă de pixeli făcea plaja pustie să clipească. Un robot apăru prin uşa care conducea spre cabinete şi îşi ocupă poziția în spatele ghişeului.

— Bună ziua, doamnă, zise el. Ne face plăcere să vă urăm bun-venit. Cel din fața dumneavoastră se numeşte...

— O caut pe Kate Vermeil.

Nu-mi pierd vremea purtând conversații politicoase cu roboții.

— E aici?

— Din păcate ea nu mai lucrează aici.

— Lucra aici? am întrebat. Mi s-a spus că locuia aici.

— Vi s-a spus greşit.

O bătrână apăru în uşă, apoi trecu şchiopătând, sprijinindu-se într-un baston de metal. Purta o rochie galbenă înflorată, mare, aproape cât cortul unui circ şi pe deasupra un halat albastru care avea brodat pe sânul stâng numele Noreen. Fața îi era lată şi palidă ca un ou fiert tare, şi părul, o fierbere de bucle mici cenuşii. Avea cele mai mari mâini pe care le văzusem vreodată.

— Mă ocup eu, Barry. Du-te la Helen Ritzi. Să primească o altă injecție la ora douăsprezece, apoi coboară temperatura la 101.

Robotul se înclină politicos şi ne părăsi.

— Aşadar despre ce e vorba?

Bastonul se clătină şi ea se sprijini cu o mână de birou ca să se echilibreze.

Am scos agenda din pantalonii largi, am deschis folderul cu licența de detectiv particular şi i-am arătat-o. Ea o citi încet, pufni şi mi-o restitui.

— Femeiuştile astea tinere se joacă de-a slujba. De ce nu faci ceva util?

— Ca de exemplu? Să fac permanente? Peeling facial?

Era o femeie de oțel; sarcasmul ricoşa.

— Dacă nimeni nu mai face o muncă adevărată, foarte curând nenorociții de roboți o să ne înlocuiască pe toți.

— Ar putea fi un progres.

Trebuise să spun ceva, dar imediat după aceea mi-am dorit să n-o fi făcut. Generația mea se descurca mai bine decât se descurcaseră vreodată bunicile. Poate într-o zi copiii noştri nu vor mai avea nevoie de boți ca să supraviețuiască.

Copiii noştri. Am înghițit o gură de cenuşă şi am afişat pe ecranul agendei imaginea pe care mi-o dăduse Seeren.

— O caut pe Kate Vermeil.

Am întins-o spre ea.

Ea se uită la imagine şi apoi la mine.

— Ai nevoie de o manichiură.

— Pe naiba.

— Eu îmi câştig viata muncind, fetito. Şi mă doare soldul dacă stau prea mult în picioare. Împunse cu bastonul spre uşa din spatele biroului: Cum spuneai că te cheamă?

Măsuța uzată de manichiură se afla într-o nişă decorată cu viță-de-vie artificială, care nu prea reuşea să ascundă petele de umezeală de pe tavan. Praful acoperea frunzele, făcând fructele purpurii să pară gri.

Noreen frecă degetul mare peste vârfurile degetelor mele.

— Îți rozi unghiile, sau doar le tai cu un fierăstrău? Voia să râd, aşa că i-am făcut pe plac.

— Deci, unghii pătrate, rotunde sau ovale?

Avea pielea uscată şi împestrițată cu pete roşu-închis.

— Habar n-am. Am ridicat din umeri: A fost ideea ta. Noreen se cațără pe un scaun ajustabil care se îndoi astfel încât fața ei să se afle la numai treizeci de centimetri deasupra mâinilor mele. Pe măsuța de lângă ea se găsea un vraf de boluri din oțel inoxidabil, un borcan de vaselină, o cutie rotundă de săruri, un castron plin de pachețele de zahăr furate de la McDonald's şi un săpun lichid. Începu să pilească fiecare unghie de la colț spre centru, de la stânga la dreapta şi înapoi. La început lucră în linişte. M-am hotărât să n-o presez.

— Kate a fost maseuza mea până săptămâna trecută, zise în cele din urmă. Şi-a dat din senin demisia şi m-a părăsit când aveam mai multă nevoie. A trebuit să rezolv eu

toate programările ei, cu şoldul ăsta. Într-o zi abia o să mă mai pot ridica din pat. S-a întâmplat ceva cu ea?

— Din câte ştiu eu nu.

— Dar a dispărut.

Am scuturat din cap.

— Nu ştiu unde e, dar asta nu înseamnă că a dispărut.

Noreen turnă apă fierbinte dintr-un termoplonjor într-unul dintre bolurile de metal, adăugă apă rece dintr-o cană, stoarse săpun şi amestecă.

— Înmoaie-le cinci minute - îmi făcu semn să-mi scufund mâinile în bol. Mă întorc. Trebuie să mă asigur că Barry nu-i arde faţa lui Helen Ritzi.

Se ridică cu un mormăit.

— Stai, am zis. A spus de ce demisionează?

Noreen se întinse după baston.

— Nu se putea abţine să nu vorbească despre asta. Ai fi crezut că e prima.

— Prima care ce?

Bătrâna râse.

— Eşti un detectiv dat dracului, fetiţo. Trebuia să se căsătorească ieri. Spune-mi că în poza pe care o fluturi nu e ea făcând chiar asta.

Plecă târşindu-şi picioarele, papucii ei albi de infirmieră râcâind linoleumul murdar. Din adâncul salonului am auzit vocea ei spartă şi răspunsul robotului. Mă rodea să scot agenda din buzunar, dar mi-am ţinut mâinile la muiat. De altfel, mă uitasem suficient la poză ca să ştiu că avea dreptate. O nuntă. Mâna cu inelul aparţinea probabil unui preot creştin. Ar fi trebuit să existe un martor şi apoi fotograful, cu toate că poate fotograful fusese martorul. Desigur, nu dădusem peste nici unul dintre aceştia în cele două zile în care lucrasem la dispariţia lui Rashmi Jones. într-adevăr eram un detectiv dat dracului. Iar mama lui Rashmi probabil nu ştiuse nici ea. Nu avea logică să mă angajeze pe mine s-o găsesc şi să-mi ascundă aşa ceva.

— Jur, zise Noreen, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston în timp ce se tara înapoi la mine, botul ăsta e înspăimântător. L-am comandat la Primărie abia săptămâna

trecută şi deja ştie totul despre afacerea mea. Întrebarea e, dacă sunt aşa de deştepți, de ce vorbesc caraghios?

— Demonii i-au proiectat ca să ne înnebunească.

— N-au nevoie de roboți pentru asta, fetițo.

Se instală la loc pe scaunul ei, rupse cinci pachete de zahăr şi le deşertă conținutul în palmă. Apoi se întinse spre cutia de săruri şi turnă sare peste zahăr. Stoarse săpun peste grămăjoară şi îşi frecă palmele.

— Aş fi putut cumpăra o cremă exfoliantă şmecheră dar e bună şi asta. Arătă cu bărbia către mâinile mele: Scutură-le şi adă-le încoace.

Am vrut s-o întreb despre planurile de căsătorie ale lui Kate, dar când îmi luă mâinile în ale ei am uitat întrebarea. Niciodată nu simțisem ceva asemănător; zgârietura iritantă a granulelor era îndulcită de alunecarea senzuală a degetelor noastre pline de săpun. Plăcere cu o urmă de durere exact atât cât trebuie - ceva ce cu siguranță i-aş povesti Sharifei, dacă Sharifa şi cu mine am vorbi. M-au furnicat mâinile aproape o oră după aceea.

Noreen turnă un alt castron cu apă şi eu m-am clătit.

— De ce căsătoria ar fi făcut-o pe Kate să demisioneze? am întrebat.

— Nu ştiu. Ceva legat de biserica ei? Noreen îmi tampona mâinile cu un prosop uzat. S-a dus la creştini anul trecut. Poate lui Iisus nu-i place ca femeile căsătorite să frece oamenii pe spate. Sau poate a fost însămânțată. Râse amar: Li se întâmplă tuturor până la urmă.

Am lăsat remarca să treacă pe lângă mine.

— Povesteşte-mi despre Kate. Cum era să lucrezi cu ea?

— Genul obişnuit de ajutor pe care-l primeşti în vremurile astea nenorocite, spuse Noreen în timp ce îmi împingea cuticulele cu un beţişor de lemn de portocal. În general venea la timp la lucru; îmi permiteam s-o chem doar două zile pe săptămână. Nu era o persoană care să progreseze, dar se descurca să urmeze indicațiile. Problema era că nu se apropia niciodată de cliente, se purta întotdeauna ca şi cum asta ar fi fost ceva temporar. În majoritatea timpului era introvertită, aşa mi-am putut da

seama că era emoționată din cauza căsătoriei. Nu-i stătea în obicei să flecărească.

— Şi mireasa?

— O fetiță indiană - Rashy sau cam aşa ceva.

— Rashmi Jones.

Aprobă.

— Pe ea n-am cunoscut-o.

— Mergea la şcoală?

— Trebuie să fi urmat vreun liceu, dar să fiu a naibii dacă ştiu unde. Aş spune că nu era ceva prea impresionant. Facultate în nici un caz.

Deschise un sertar în care zăceau o grămadă de sticluțe colorate.

— Vrei lac lucios sau transparent pe unghii?

— Fără culori. Nu dă bine în afaceri.

Se uită chiorâş la mine.

— Merge bine afacerea?

— Spui că făcea masaj aici? am zis. Unde a învățat asta?

— Stai nemişcata.

Noreen desfăcu sticluța; lichidul lăptos care se agăța de pensulă mirosea ca fratele rău al cleiului.

— Se usucă repede.

Întinse substanța pe unghiile mele cu mişcări scurte, încrezătoare.

— Kate pretindea că o învățase mama ei. Spunea că a lucrat la un club de sănătate la Radisson înainte de a fi închis.

— Mama are vreun nume?

— Mda. Noreen îşi muşca buza de jos în timp ce lucra. Mama. Dă-mi cealaltă mână.

Am întins brațul.

— Deci, dacă nu locuia aici, unde locuia Kate?

— Undeva. Scrie în cererea ei de angajare. Ținu capul aplecat până termină: Eşti gata. Flutură-le puțin - atâta tot.

După câteva clipe mi-am lăsat brațele să cadă pe lateral. Ne-am uitat una la alta. Apoi Noreen se săltă de pe scaun şi mă conduse înapoi la recepție.

— Optzeci de cenți pentru manichiură, fetiță. Deschise desktopul: Ai de gând să laşi şi bacşiş?

Am scos agenda si am descărcat doi dolari în birou. Noreen deschise iconița de plată, îşi mormăi aprobarea apoi deschise alt folder.

— Aici scrie că locuieşte pe East Washington Avenue nr. 44.

Am mârâit.

— Ceva nu-i în regulă?

— Am deja adresa asta.

— Ai şi numărul ei de apel? Kate@Washington.03284.

— Nu, o să-mi prindă bine. Mulțumesc.

M-am îndreptat spre uşă şi m-am oprit. Nu ştiu de ce simțeam nevoia să-i mai spun şi altceva, dar am făcut-o.

— Eu ajut oamenii, Noreen. Sau cel puțin încerc. E o slujbă adevărată, ceva ce roboții nu pot face.

Ea rămase acolo tăcută, masându-şi şoldul bolnav cu o mână mare şi uscată.

*

Mi-am dezlegat bicicleta, am pedalat până în partea cealaltă a străzii, apoi am oprit. Am introdus numărul lui Kate Vermeil în agendă. Agenda ei răspunse la al şaselea semnal. Nu avea nici o imagine.

„Nu ați dat încă de Kate, dar norocul vi se poate schimba dacă lăsați un mesaj după semnalul sonor.” Folosise o voce joasă, răguşită care nu iese la joacă decât după lăsarea întunericului. Un rol drăguț.

— Bună, Kate, am zis. Numele meu este Fay Hardaway şi sunt o prietenă a lui Rashmi Jones. M-a rugat să-ți transmit un mesaj cu privire la ziua de ieri, aşa că te rog sună-mă la Fay@Market.03284.

Nu prea mă aşteptam să răspundă, dar nu strica o încercare.

Eram în drum spre East Washington Avenue când agenda mea ciripi în buzunarul pantalonilor. Am răspuns. Era mama lui Rashmi Jones, Najma, care mă fixa de pe ecran cu ochii adânci ca nişte fântâni.

— A venit poliția, zise ea. Spuneau că ar fi trebuit să-i anunți mai întâi pe ei. Vor să vorbească din nou cu tine.

O să vorbească. Am anunțat reprezentanții legii după ce am anunțat-o pe mamă - o să le treacă. Nu-i spui unei mame că fiica ei e moartă pentru ca apoi să-i ceri să se prefacă surprinsă când bate poliția la uşă.

— Lucram pentru tine, nu pentru ei.

— Vreau să ne vedem.

— Înțeleg.

— Te-am angajat să-mi găseşti fiica.

— Am găsit-o, am zis. De două ori.

Am regretat imediat ce am spus asta.

Ea privi în gol; puteam să aud voci ridicate în fundal.

— Vreau să ştiu totul, spuse. Vreau să ştiu cât de aproape ai ajuns.

— Am început un raport. Lasă-mă să-l termin şi o să ți-l aduc mai târziu...

— Acum, zise ea. Sunt la şcoală. Pauza de prânz începe la 11:50 şi îmi reiau lucrul la 12:15.

Închise.

Nu aveam de ce să mă simt vinovată, aşadar de ce eram tentată să mă strecor printr-o gaură de scurgere în cel mai adânc canal colector al oraşului? Pentru că o mamă considera că nu lucrasem destul de repede sau destul de inteligent ca să-i salvez fiica? Cineva trebuia să le reamintească acestor oameni că eu nu reparam lucrurile pierdute, doar le găseam. Dar acel cineva nu eram eu. Rolul meu actual nu era decât să mă plimb prin şcoala aia şi s-o las să mă bată la cap cu durerea ei. Puteam rezista. Mâncasem pe pâine filme vechi cu Bogart şi scuipasem afară gloanțele. Iar la sfârşitul acestei zile împuțite aş putea pur şi simplu să uit de Najma Jones, pentru că nu va mai exista o Sharifa care să-mi amintească cât de mult mă costa slujba mea. Mi-am scos agenda, care era conectată la desktop-ul din birou şi am descărcat tot ce aveam în dosarul Jones. Apoi am sărit iar pe bicicletă.

Mama ei îmi lăsase un mesaj cu trei zile în urmă, cerându-mi să vin la ea în Ashbury. Ea şi fiica locuiau într-o veche clădire victoriană cu frontoane ca de turtă dulce şi o poartă de intrare de mărimea Cubei. Locul aparținea familiei de patru generații. Familia lor fusese una mare - cândva.

Mama spusese că Rashmi nu venise acasă noaptea trecută. Nu sunase şi nu răspunsese la mesaje. Mama contactase poliția, dar ei nu fuseseră prea interesați. După părerea lor nu trecuse suficient timp. După părerea mamei trecuse mult prea mult timp.

Mama preda la clasa a cincia la Şcoala Elementară Reagan. Rashmi era o studentă de douăzeci şi şase de ani, căreia îi mai lipseau câteva credite ca să-şi ia licența în literatură. Mama îi permitea să scoată bani din contul familiei, aşa că la început am crezut că aş putea-o depista urmărind debitele. Dar contul nu înregistrase nici o activitate care să poată fi atribuită fetei dispărute. Când am sugerat că s-ar putea ascunde pe undeva cu nişte prietene, mama ei devenise țepoasă. S-a dovedit că alegerea prietenelor lui Rashmi era o cauză de certuri între ele. În ultimele luni Rashmi le lăsase baltă pe vechile ei tovarăşe şi se înhăitase cu nou grup de religioase. Alix, Gratiana, Elaine şi Kate - mama nu le cunoştea numele de familie - erau membre ale Bisericii lui Cristos Omul. Mai avusesem şi înainte probleme cu creştinele şi nu eram prea dornică să mă pun iar cu ele, aşa că în loc de asta m-am dus cu bicicleta până în campus să mă întâlnesc cu consilierul lui Rashmi. Zelda Manotti era o bătrânică şovăitoare care ar fi vrut să fie de folos, numai că nu reuşea să se concentreze deloc. M-a lăsat să copiez romanul în lucru al lui Rashmi. Şi mi-a dat voie să urmăresc seminarul ei, în caz că Rashmi apărea acolo. Nu apăruse. După ore am vorbit cu alte trei studente, dar nici ele nu ştiau unde se afla sau nu voiau să spună. Nici una dintre ele nu era Alix, Gratiana sau Elaine.

În noaptea aceea răsfoisem *Inima pierdută,* romanul lui Rashmi. Era un bocet nostalgic şi sentimental plasat înainte ca demonii să facă să dispară toți bărbații. Tânăra Brigit Bird îşi căuta tatăl, un arhitect faimos care fusese răpit de un traficant de droguri columbian. Dacă eu eram doar o femeiuşcă făcând o slujbă fantezistă într-o imitație de economie, atunci bătrâna Noreen ar fi încoronat-o pe Rashmi Jones regina femeiuştilor.

Am început a doua zi cu casa familiei Jones. Mama m-a urmărit patrulând prin camera lui Rashmi. Cred că era la fel

de îngrijorată că voi găsi ceva pe cât era de îngrijorată şi că nu voi găsi nimic. Rashmi asculta Creeps, avea trei perechi diferite de sandale Kat, poseda tot ce scrisese vreodată Denise Pepper, prefera sutienele cu sârmă şi era abonată la *Ştiri pentru cei confuzi.* Aruncase cam o săptămână de haine murdare sub pat. Pe pereți se găseau afişe cu ursuleți koala, Cele Mai Frumoase Plaje din Lume, castele ruinate şi o selecție din *Playgirl 2000-2010.* Ținuse un jurnal scris de mână din clasa a şasea până într-a opta, în care se plângea adesea că mama ei era severă şi şcoala plictisitoare. Singurul lucru găsit care o iritase pe mamă fusese o Biblie creştină îndesată în fundul sertarului de jos al noptierei. Când o scosesem, se înroşise şi se strecurase afară din cameră.

Am găsit pista în rețeaua familiei Jones. Rashmi nu era prea sârguincioasă în păstrarea fişierelor din agenda ei, iar ultimul pe care îl găsisem era vechi de aproape şase luni, adică aproape de când primise religia. Folosea o criptare simplă care nu ar fi rezistat unei cercetări serioase, dar care era suficient să o descurajeze pe mamă să tragă cu ochiul. Am falsificat o cheie şi am deschis fişierul. Avea mai multe apeluri. Mama ei o căutase la Rashmi@Ashbury.03284. Dar avea şi o adresă alternativă: Brigitbird@Vincent.03284. Efectuasem o căutare inversă şi dădusem peste o adresă: Biserica lui Cristos Omul,

Vincent Avenue nr. 348. Nu eram dornică de o vizită la biserică, aşa că încercasem să sun.

— Bună ziua, zise o voce.

— Rashmi Jones?

Vocea ezită.

— Numele meu este Brigit. Lasă-mă-n pace.

— Mama ta îşi face griji pentru tine, Rashmi. M-a angajat să te găsesc.

— Nu vreau să fiu găsită.

— Citesc romanul tău, Rashmi.

Trebuia să spun ceva; voiam să o țin la telefon.

— Mă întreb, îşi găseşte oare tatăl în final?

— Nu. Îi puteam simți răsuflarea mângâind microfonul: Vin demonii. Asta e toată ideea.

Cineva îi spuse ceva şi ea opri microfonul. Dar ştiam că încă mă putea auzi.

— E trist, Rashmi. Dar bănuiesc că aşa trebuia să se întâmple.

Apoi a închis.

Mama fusese uşurată că Rashmi era teafără, furioasă că era cu creştinele. Ei şi? O găsisem pe fată: caz închis. Numai că Najma Jones mă rugase s-o ajut să ia legătura cu fiica ei. Mă plătise deja cu douăzeci de dolari plus cheltuielile aferente, dar pentru alți cinci am acceptat s-o scot din biserică suficient de mult timp ca să poată vorbi. Mă îndreptam într-acolo când detectorul pe care îl ataşasem contului Jones anunțase o utilizare la Grayle's Shoes. Fusesem recunoscătoare pentru amânare, chiar şi mai mulțumită când robotul vânzător o identificase pe Rashmi după poză. La fel ca şi ospătărița de la Maison Diana.

Şi recepționera de la Comfort Inn.

3

Şcoala Elementară Ronald Reagan fusese renovată recent, fără îndoială de o echipă de roboți. Fațada de cărămidă fusese curățată şi revopsită; şirul lung de ferestre sclipea ca nişte dinți. Curtea cu asfalt fusese decopertată şi repavată cu un cauciuc special, leagănele de metal înlocuite cu turnuri strident colorate, tuburi, tobogane, bârne şi planşe. Gardul legat cu lanțuri lăsase loc unor structuri de lemn de conifer printre care se cățărau caprifoiul şi vița albă. Un labirint din lemn se găsea lângă piscina care strălucea albastră ca un vis. Nimic nu era prea bun pentru aceste fetițe - speranța noastră pentru viitor.

Nu mai era spațiu în stativul înțesat cu biciclete, scutere şi goboard-uri, aşa că mi-am sprijinit bicicleta de un cireş din apropiere. Fetițele cele mai mici ieşiseră în prima recreație. Am stat o clipă în spatele copacului ca să dau voie strigătelor şi râsetelor lor să treacă pe lângă mine. Meseria mea nu mă aducea prea des prin şcoli; nu-mi aminteam când văzusem ultima dată atâtea fetițe la un loc. Erau albe, negrese, asiatice şi metise, majoritatea îmbrăcate obişnuit. Dar erau şi destule ale căror haine proclamau stilul de viață al mamelor lor.

Soldăței în haine de camuflaj şi creştine caste, ciudate în lanțuri şi cu spray-uri, pâlcuri de surori purtând uniformele unei căsătorii în grup, câteva furii şi o fată purtând un costum mulat care arăta exact ca pielea unui robot. Zăbovind acolo, am simțit un fior care nu avea nimic de-a face cu umbra copacului. Habar n-aveam cine sunt aceste mici creaturi. Mergeau la această şcoală bine întreținută, duceau vieți mai mult sau mai puțin normale. Eu crescusem în timpurile sălbatice, când totul se prăbuşea. În acel moment mi-am dat seama că ele sunt la fel de departe de mine cum eram eu de femeile bătrâne. Le voi privi întotdeauna de la distanță.

Imediat lângă gard, două surori în tricouri cu dungi verzi şi şosete verzi până la genunchi învârteau o frânghie pentru ca o fetiță cu coadă de cal să facă sărituri încrucişate, vioaie.

Învârtitoarele scandau:

În valea unde creşte iarbă cu verde fir
Stă Stacy frumoasă ca un trandafir!
Cântă, cântă, cântă aşa de dulce,
Chantall vine pe obraz s-o sărute!

O altă săritoare li se alătură, potrivindu-şi paşii cu prima, cu părul negru fluturând. Cântecul continuă:

„Câte sărutări primeşte?
Unu, doi, trei, patru, cinci...”

Cele două săritoare se pupară repede prin aer numărând până la zece, fără să piardă ritmul. Apoi Coadă-de-Cal ieşi, iar învârtitoarele reluară cântecul pentru fata cu păr negru. Coadă-de-Cal stătu o clipă aplecată să-şi recapete răsuflarea; când se îndreptă, mă observă.

— Hei tu, din spatele copacului. Îşi umbri ochii cu o mână: Te ascunzi?

Am păşit în câmp deschis.

— Nu.

— E şcoala noastră, să ştii. Fetița puse un picior înaintea celuilalt şi apoi se roti o sută optzeci de grade ca să arate spre uşa şcolii: Trebuia să vă înregistrați la birou.

— Atunci ar fi bine să mă ocup de asta.

Când am trecut prin poartă spre terenul de joacă, câteva fete s-au oprit din jocurile lor şi s-au holbat la mine. Era destul public pentru Coadă-de-Cal.

— Eşti mama cuiva?

— Nu.

— N-ai o slujbă? Păşea în rând cu mine.

— Ba am.

— Care?

— Nu-ți pot spune.

Țâşni în fața mea blocându-mi drumul.

— Probabil pentru că te prefaci că ai o slujbă.

Două dintre surorile ei în tricouri cu dungi verzi se repeziră s-o susțină.

— Când o să fim mari, anunță una dintre ele, o să avem slujbe adevărate.

— Cum ar fi doctor, spuse cealaltă. Sau îmblânzitor de lei. Alte fete li se alăturară.

— Eu vreau să conduc un camion, zise un soldățel. Un camion mare, mare.

Specifică dimensiunea întinzându-şi brațele.

— Asta nu e o slujbă adevărată. Orice robot o poate face.

— Eu vreau să fiu profesoară, spuse surioara cu păr negru care sărise coarda.

— Chantall iubeşte şcoala, declară o furie. S-ar mărita cu şcoala dacă ar putea.

Aparent asta era o vorbă de duh de cea mai bună calitate pentru clasa a treia, unele fete râseră atât de tare încât trebuiră să-şi acopere gurile cu dosul palmelor. Eu eram buimăcită. Dă-mi o amantă neglijată, un bețiv agresiv sau un polițist tare de cap şi-mi pot imagina un scenariu, dar acum eram prinsă în capcană de acea grămadă de copii chicotind.

— Aşadar de ce eşti aici?

Coadă-de-Cal îşi puse mâinile în şolduri.

O femeie în pantaloni kaki şi un flanel lăbărțat de culoarea prunei apăru din spatele unui tunel albastru care semăna cu un miriapod. Mă fixă cu acea privire penetrantă, dar nu lipsită de amabilitate cu care sunt născuți profesorii, şi porni târşâindu-şi picioarele peste terenul de joacă, înspre mine.

— Am venit s-o văd pe doamna Jones, am spus.

— Oh. O umbră trecu peste fața lui Coadă-de-Cal şi îşi frecă palmele de lateralele pantalonilor: Atunci mai bine du-te.

Cineva strigă:

— Eşti antreprenor?

O voce ascuțită şi inocentă întrebă:

— Ce-i aia antreprenor?

Nu am auzit răspunsul. Profesoara în flanel de culoarea prunei mă salvă şi am traversat împreună mulțimea.

*

Nu am înțeles de ce Najma Jones venise la şcoală. Fie era cel mai dedicat profesor de pe planetă, fie era prea năucită ca să accepte moartea fiicei sale. Nu-mi dădeam seama care dintre variante. Fusese rezervată când ne întâlnisem prima oară; acum era închisă şi cu gura sudată. Era o femeie cu chip de pasăre, îngust şi cu buze subțiri. Părul ei cenuşiu avea câteva şuvițe de negru. Purta o tunică albă cu mâneci lungi, peste şalvari. M-am sprijinit de uşa de la clasa ei şi i-am relatat tot ce făcusem cu o zi în urmă. Ea stătu la catedră ascultându-mă alături de un sendviş pe care nu avea de gând să-l mănânce, o cutie de lapte pe care nu avea de gând să-l bea şi un şervețel de care nu avea nevoie.

Când am terminat, mă întrebă despre inhalatoarele cu cianuri.

— Acidul cianhidric nu e greu de obținut în cantități mari, am spus. Se foloseşte la fabricarea plasticelor, la gravare, la călirea oțelului. Inhalatorul provine de la una dintre grupările sinucigaşe, probabil Alegerea Noastră. Poliția ar putea să-ți spună sigur.

Desfăşură şervețelul şi îl întinse pe catedră.

— Am auzit că e o moarte dureroasă.

— Ba deloc. Pe vremuri, se folosea acid cianhidric la executarea criminalilor. Totul depinde de prima respirație. Dacă tragi adânc în plămâni eşti inconştient înainte de a atinge podeaua. Mori în mai puțin de un minut.

— Şi dacă nu primeşti o doză suficient de mare?

— Doamnă Jones…

Mă întrerupse cu duritate.

— Şi dacă nu?

— Atunci durează mai mult, dar tot mori. Apar convulsii. Pielea se înroşeşte şi devine violetă. Ochii ies din orbite. Se spune că e ca atunci când ai un atac de cord.

— Rashmi?

Pronunță numele fiicei ei cu blândețe, ca şi cum n-ar fi vrut s-o trezească.

— Ea cum a murit?

Oare polițiştii îi arătaseră imaginile cu scena crimei? Mi-am dat seama că nu.

— Nu cred că a suferit, am spus.

Ea rupse o fâşie lungă din şervețel.

— Nu crezi că sunt o mamă prea bună, nu-i aşa?

Nu ştiu exact ce se aştepta să răspund, dar nu era în nici un caz asta.

— Doamnă Jones, nu ştiu prea multe despre dumneavoastră şi fiica dumneavoastră. Dar ştiu că v-a păsat suficient de mult ca să mă angajați. Îmi pare rău că v-am dezamăgit.

Scutură obosită din cap de parcă tocmai aş fi greşit la o întrebare de cultură generală. O treime nu este egală cu 0,33, iar Los Angeles nu a fost niciodată capitala Californiei.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? zise ea.

— Da. Trebuia să-i spun ceea ce descoperisem în dimineața aceasta, dar nu aveam de gând să-i mărturisesc că lucram pentru un demon.

— Ați spus mai înainte că Rashmi avea o prietenă pe nume Kate.

— Creştina?

Rupse o altă fâşie de şervețel. Am aprobat.

— Se numeşte Kate Vermeil. Încă nu ştiu asta cu siguranță, dar există motive să credem că Rashmi şi Kate s-au căsătorit ieri. Pentru dumneavoastră are vreo logică?

— Poate că ieri ar fi avut. Glasul ei era plat: Acum nu mai are.

Puteam auzi agitația din clasa vecină. Scaune târâte pe linoleum. Fete sporovăind.

— Ştiu că Rashmi a devenit creştină, spuse ea. E o religie terminată. Dar azi totul este terminat, nu-i aşa? Fiica mea şi cu mine... nu cred că ne-am înțeles vreodată una pe alta. Am fost până la sfârşit nişte străine.

Şervețelul era bucățele.

— Câți ani aveai când s-a întâmplat?

— Încă nu mă născusem.

Nu era nevoie să-mi explice despre ce vorbea.

— Nu sunt aşa de în vârstă precum par.

— Eu aveam nouăsprezece ani. Îmi amintesc bărbații, pe tata, pe unchii mei. Şi băieții. Chiar m-am culcat cu unul. Îmi oferi un zâmbet palid: Te şochează asta, domnişoară Hardaway?

Uram când bătrânele vorbeau despre sex, dar m-am mulțumit să clatin din cap.

— Nu l-am iubit pe Sunil, dar am spus că o să mă mărit cu el numai ca să pot pleca din casa mamei mele. Poate asta s-a întâmplat şi cu Rashmi şi această Kate?

— N-am cum să ştiu.

Clopoțelul şcolii sună.

— Astăzi port alb, domnişoară Hardaway, pentru a-mi onora scumpa fiică.

Adună bucățelele de şervețel, sendvişul şi cartonul cu lapte şi le aruncă în coşul de gunoi.

— Alb e culoarea de doliu a hinduşilor. Dar e şi culoarea înțelepciunii. Zeița învățăturii, Saraswati, e întotdeauna reprezentată purtând o rochie albă, aşezată pe un lotus alb. Trebuie să învăț ceva din asta.

Pipăi broderia aurie de pe gulerul tunicii.

— Dar e timpul să ne retragem.

Am pornit spre uşă.

— Ce o să faci acum?

Deschise uşa. Clasa a cincia mişuna pe coridor, fetele scotocind prin dulapuri.

— O s-o găsesc pe Kate Vermeil, am zis.

Dădu din cap.

— Spune-i că îmi pare rău.

Am încercat din nou s-o apelez pe Kate, dar tot ce aveam era numărul din agendă. Am pedalat până la nr. 44 East Washington Avenue. Societatea Otrăvii s-a dovedit a fi un local deocheat; semnul de pe uşă spunea că se deschide la 9 p.m. Nu exista sonerie, dar am bătut suficient de tare ca s-o trezesc şi pe Marilyn Monroe. Nici un răspuns. Am ocolit prin spate şi am încercat din nou. Dacă Kate era înăuntru, sigur nu se distra cu musafirii.

O căutare în agendă îmi indică un McDonald's deschis pe Wallingford, la zece minute distanță. Singurii clienți erau un cuplu de ciudate cu pieptul legat strâns şi măşti identice de vinilin de un verde acid. Una dintre ele stătea ghemuită pe podea lângă cealaltă, cerşind bucățele de pui. Un robot îmi luă comanda pentru un meniu de douăzeci şi nouă de cenți - în spatele tejghelei nu erau decât roboți. Prin lege, se presupunea că afacerea ar trebui condusă de un om, dar dacă se afla totuşi în local nu era undeva în raza vizuală. M-am gândit să reclam la Primărie, dar chiflele sosiră crocante împreună cu un McLatte bine făcut. De altfel, nu țineam să văd poliția săltând-o pe biata femeie responsabilă din gaura în care se ascunsese.

Două fete în salopete militare intraseră imediat după mine. Mâncau cu capetele plecate peste tăvile de plastic astfel încât cartofii prăjiți să nu aibă o distanță prea mare de străbătut. Bastoanele lor telescopice de titan zăceau pe masă la vedere. Una dintre ele era mare cât un autobuz. Cealaltă nu avea nimic special, doar că atunci când am ridicat privirea din agendă mi-a aruncat o privire înghețată. Mi-am fluturat unghiile lucioase către ea şi am afişat cel mai drăgălaş surâs de care eram în stare. Ea se încruntă, spuse ceva partenerei sale şi reveni la tavă.

Agenda mea ciripi. Era colega mea Julie Epstein, care lucra la Autopericlitare/Persoane Dispărute la Secția numărul doi.

— Eşti ocupată, Fay?

— Da, regina din Cleveland tocmai şi-a pierdut papucul de cristal şi eu lucrez la caz.

— Bine, o să trec prin cartierul tău. Vrei să luăm prânzul împreună?

Am orientat agenda spre rămăşițele de pe masă.

— Tocmai am terminat.

— Unde eşti?

— La un McD pe Wallingford.

— Da? Cum e costița?

— N-aş putea să spun. Dar chiflele cu ouă sunt super.

— E localul ăla în care proprietăreasa e toxicomană? Am avut plângeri. Boții conduc totul.

— Nu, o văd. Dă restul unui polițai.

Râse.

— Am primit raportul medicului legist asupra lui Rashmi Jones. Hipoxie provocată de cianură.

— I-ai arătat cumva mamei ei imaginile?

— La naiba, nu. Erau mult prea bizare şi crude. Se încruntă: De ce?

— Tocmai m-am văzut cu ea. Părea să aibe o bănuială că fiica ei s-a luptat din greu cu moartea.

— Noi nu i-am spus. Apropo, nu prea ne pasă că ți-ai sunat mai întâi clienta, dar data viitoare ce-ar fi să ne anunți pe noi primii?

— Asta-i legea poliției. Eu respect legile detectivilor particulari.

— De unde ai furat replica asta, din *Chinatown?*

— Are dialoguri mai bune decât *Dragnet.* Am înghițit ultima gură de cafea din ceaşcă: Ai un motiv în cazul Rashmi Jones?

— Încă nu. Ce ți-ar plăcea? Enumera pe degetele mâinii stângi: Familie? Şcoală? Bani? O unghie ruptă? O zi înnorată?

— Gravidă? Doar o bănuială.

— Crezi că a fost însămânțată? O să verificăm. Dar ăsta nu e un motiv ca să te sinucizi.

— Toți au motive. Numai că nici unul dintre ele nu are logică.

Se încruntă.

— Hei, nu face pe interesanta cu mine.

— Spune-mi, Julie, tu crezi că am o slujbă falsă?

— Oo, Fay. Chicotitul ei avea o tentă tăioasă: Poate ar trebui ca tu şi Sharifa să vă luați o vacanță.

— Mda.

Am lăsat remarca să treacă.

— O bătrână m-a numit muieruşcă.

— Bătrânele astea. Pufni cu dezgust: Mă rog, nu eşti polițist, asta e clar. Dar îți apreciem ajutorul. Mda, eu aş zice că faci o treabă adevărată. La fel de adevărat ca orice în lumea asta năruită.

— Merci, platfus ce eşti. Acum că am făcut ca totul să fie mai bine, o să închid. Cafeaua mea se răceşte, iar tu ai o grămadă de persoane dispărute de care să te ocupi.

— Gândeşte-te la vacanța aia, prefăcuto. Pa.

Când am pus jos agenda, mi-am dat seama că soldățeii mă aşteptau pe mine. Zdrăngăniseră gheața din pahare şi împăturiseră şervețele timp de zece minute. Nu cred că aveam nevoie să-mi facă şi ele necazuri. Mişcarea inteligentă ar fi fost s-o tulesc spre uşă şi să-mi părăsesc bicicleta; puteam scăpa de ele mergând pe jos. Dar din aprilie nu mai făcusem nici o mişcare inteligentă. Cea mai mare vorbea la telefon când m-am deplasat spre ele.

— Ce pot să fac pentru voi, doamnelor? am zis.

Cea mare puse agenda în buzunar. Partenera ei dădu să se ridice de pe scaun, dar cea mare întinse un braț cât un stâlp de telegraf ca s-o oprească.

— Ne cunoaştem?

Partenera ei avea ochii apropiați şi un nas ca ciocul unei păsări, iar părul negru, scurt şi țepos ca o perie. Purta un tricou negru pe sub salopetă şi ghete de luptă negre, din piele. Probabil aveau vârfuri de oțel.

— Nu, continuă ea. Nu cred că te cunoaştem.

— Atunci hai să facem cunoştinţă. Eu sunt Fay Hardaway. Iar voi...?

Nici un răspuns.

M-am aşezat.

— Mulţumesc, am zis. Nici o problemă.

Cea mare se lăsă pe spate în scaun şi mă privi de parcă aş fi fost desertul.

— Sigur nu faci o greşeală, don'şoară?

— De ce, pentru că sunteţi nişte dure care nu acceptaţi palavrele?

— Eşti nostimă. Zâmbi cu superioritate: Uite cum stă treaba. Oamenii care se întâlnesc cu noi sunt de obicei foarte trişti. Numele meu e Alix. Întinse mâna şi ni le-am strâns: Mă bucur să te cunosc.

Modul obişnuit de a da mâna este s-o ţii patru, poate cinci secunde, s-o strângi la despărţire şi apoi să-i dai drumul. Poate Alix cea mare nu era familiarizată cu obiceiurile noastre - nu-mi dădea drumul.

Nu aveam de gând să mă las intimidată de un lucru mărunt ca o mână lipsă.

— O, atunci te cunosc, am spus.

Ne aflam la McDonald's pe strada Wallingford - un loc public. Tocmai vorbisem cu prietena mea poliţista. Fiind al naibii de convinsă că eram în siguranţă, am decis să risc.

— Asta înseamnă că prietena ta este Elaine. Sau e Gratiana?

— Alix. Ciocul intră în panică: Acum trebuie s-o luăm.

Alix oftă, apoi trase de mâna mea. Parcă ar fi scos un şervetel din cutie. Am alunecat pe jumătate peste masă în timp ce ciocul îşi desfăcea bastonul la lungime completă. Am încercat să fandez şi ea mă atinse doar tangenţial deasupra urechii, dar Alix îmi vâra un spray în faţă şi pulveriza cu substanţa paralizantă. Am văzut un miliard de stele şi am inspirat vidul cosmosului timp de două secunde înainte ca totul să se întunece.

Big Ben răsuna între urechile mele. Îl simțeam adânc în molari, în substanța moale a ochilor. Era primul lucru pe care îl simțeam de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace.

Stai puțin, trăisem pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial? Nu, dar văzusem filmul. Când mi-am mişcat degetele de la picioare, Big Ben răsună din nou. Mi-am dat seama că motivul pentru care durea aşa de rău era că în capul uman nu există suficient loc să atârni un clopot de o asemenea mărime. Pe măsură ce-mi inventariam părțile corpului, sunetul scăzu în intensitate. Cam pe când am ajuns la concluzia că eram întreagă, nu mai simțeam decât înțepătura sângelui prin vene.

Eram întinsă pe ceva tare, dar nu rece. Lemn. O bancă. Locul în care mă aflam era imens şi slab luminat, dar nu întunecos. Tavanul înalt era în umbră. Se simțea o urmă de fum în aer. Luminile oscilau. Lumânări. Asta reprezenta un indiciu, dar eu eram încă prea amorțită ca să înțeleg misterul. Ştiam că trebuia să-mi amintesc ceva, dar acolo unde trebuia să fie memoria era o gaură. M-am întins spre spate şi m-am pipăit deasupra urechii. Vârful degetului se întoarse închis la culoare şi lipicios.

O voce rezolvă misterul în locul meu.

— Îmi pare rău că oamenii mei au reacționat disproporționat. Dacă vrei să depui plângere, le-am sfătuit pe Gratiana şi pe Alix să se predea poliției.

Atunci mi-am reamintit totul. Întotdeauna se întâmplă aşa. McDonald's. Alix cea mare. O lungă strângere de mână. însemna că asta era o biserică. M-am ridicat. Când lumea nu se mai învârti, am văzut un altar larg de marmură invadat de lumină şi un crucifix de dimensiunile unui Cessna spânzurând în spatele lui.

— Sper că nu ai dureri prea mari, domnişoară Hardaway. Vocea venea de pe şirul de bănci din spatele meu. O femeie de vreo patruzeci de ani în haine negre şi cu un guler roman stătea îngenuncheată. Purta un inel mare de argint pe inelarul mâinii stângi.

— M-am simțit şi mai rău.

— Păcat. Ai obiceiul să te bagi în necazuri?

Părea îngrijorată că alegerile mele în viață nu sunt cele bune. Avea ochi blânzi şi un chip amabil. Părul ei scurt era de culoarea cenuşii. Era genul de persoană căreia i-aş fi putut împărtăşi secretele mele vinovate, ca să pot dormi noaptea. Ea ar vorbi cu însuşi Cristos în numele meu şi m-ar caza într-un apartament de lux în ceruri.

— Am necazuri?

Ea aprobă din cap cu gravitate.

— Cu toții avem. Demonii ne distrug, domnişoară Hardaway. Îşi plantează sămânța nu numai în trupurile noastre, ci şi în minții şi sufletele noastre.

— Te rog, spune-mi Fay. Sunt convinsă că o să devenim cele mai bune prietene. M-am aplecat spre ea: îmi pare rău, nu-ți pot citi tăblița cu numele.

— Nu port aşa ceva. Zâmbi: Sunt Părintele Elaine Horvath.

Ne-am uitat una la alta.

— Te-ai gândit vreodată la sinucidere, Fay? întrebă Părintele Elaine.

— Nu prea. De obicei e o mişcare proastă pentru carieră.

— Foarte bine. Dar trebuie să ştii că de când au sosit demonii şi au schimbat totul, aproape un miliard de femei au căzut pradă disperării şi şi-au luat viața.

— Ştii ceva, cred că am auzit asta pe undeva. Hai, cucoană, despre ce-i vorba aici?

— E o tragedie a timpurilor noastre faptul că există multe motive bune ca să te sinucizi. E nevoie de curaj ca să continui să trăieşti într-o astfel de lume. Rashmi Jones era o tânără cu probleme. Îi lipsea acest curaj. Asta nu o face o persoană rea, ci doar una moartă.

Am căutat în buzunar, după agendă. Era încă acolo. Am scos-o şi am apăsat pe butonul *înregistrare.* Nu i-am cerut permisiunea.

— Deci eu ar trebui să-mi văd de treburile mele?

— Ar fi o mişcare proastă în meseria ta. Câți ani ai, Fay?

— Treizeci şi trei.

— Înseamnă că te-ai născut dintr-o virgină. Se ridică de pe perna pe care îngenunchease şi se aşează pe bancă lăsându-se pe spate. Însămânțată de demoni. Eu sunt destul

de bătrână ca să am un tată, Fay. Chiar îmi amintesc puțin de el. Foarte puțin.

— Nu începe.

Am ieşit din strană pe interval. Uram nostalgia după masculi. Bătrâna asta mă făcuse să mestec foi de aluminiu; le-aş fi scuipat pe Christos însuşi dacă ar fi îndrăznit să coboare de pe cruce.

— Vrei să ştii unul dintre motivele pentru care cele din generația mea sar de la ferestre şi înghit cianură? Pentru că ciudate ca tine le fac să se simtă vinovate pentru ceea ce am ajuns. Vrei să-mi spui plod de demon, n-ai decât. Bucură-te de asta. Trăieşte momentul. Pentru că noi nu aşteptăm decât ca voi, scorpiile bătrâne, să muriți. într-o zi biserica asta stupidă o să sece şi o să dispară şi ştii ceva? Noi o să dansăm în noaptea aia, pentru că o să fim mult mai fericite fără să ne mai reamintiți de ceea ce ați pierdut voi, iar noi nu o să avem niciodată.

Ea păru într-un fel pervers mulțumită de etalarea emoțiilor mele.

— Eşti o femeie furioasă, Fay.

— Mda, am zis, dar sunt bună cu copiii şi animalele mici.

— Ştii ce face furia asta sufletului tău? Multe suflete tinere găsesc alinare în Christos.

— Ca Alix şi Gratiana?

Îşi încrucişa brațele; inelul de argint sclipi mat.

— După cum am spus, s-au oferit să se predea...

— Păstrează-le. Cu ele am terminat.

Mă calmam repede. Am făcut o pauză, analizându-mi următoarea mişcare. Apoi m-am aşezat pe perna de rugăciune alături de Părintele Elaine, i-am arătat agenda mea şi m-am asigurat că vede cum opresc înregistrarea. Ochii noştri se întâlniră. Ne înțelegeam una pe alta.

— Tu le-ai căsătorit ieri pe Kate Vermeil şi Rashmi Jones?

Ea nu ezită deloc.

— Eu am ținut ceremonia. Nu am completat documentele.

— Ştii de ce s-a sinucis Rashmi?

— Nu tocmai. Îmi susținu privirea: înțeleg că a lăsat un bilet.

— Mda, biletul. L-am găsit în agenda ei. Scria: *„Viața este prea dificilă şi eu nu mă descurc, aşa că trebuie să plec. Te iubesc mamă, îmi pare rău."* Puțin cam generic pentru o viitoare scriitoare, n-ai spune? Şi chestia e că în bilet nu spune nimic despre Kate. Nici măcar nu am ştiut că există până azi-dimineață. Pentru mine asta e o problemă. Poliția ar avea aceeaşi problemă dacă le-aş spune.

— Dar n-ai făcut-o.

— Deocamdată.

Ea se gândi un timp.

— Cred, zise Părintele Elaine în cele din urmă, că Rashmi şi Kate s-au certat la scurt timp după ceremonie.

Se învârtea în jurul cuvintelor de parcă unul dintre ele ar fi putut să se trezească şi să înceapă să țipe.

— Nu ştiu exact despre ce a fost vorba. Rashmi a plecat, Kate a rămas aici. A stat cineva cu ea toată după-amiaza de ieri şi toată noaptea.

— Pentru că ai crezut că ar avea nevoie de un alibi?

Lăsă remarca fără replică.

— Kate a fost distrusă când a auzit veştile. Se învinovățeşte, deşi sunt convinsă că ea nu are nici o vină.

— Acum e aici?

— Nu. Părintele Elaine ridică din umeri: I-am spus să plece când am aflat că o cauți.

— Şi vrei să mă opresc.

— Eşti crudă fără nici un motiv, să ştii. Biata fată suferă.

— O altă biată fată e moartă. M-am scotocit în buzunare după lanternă: Pot să-ți văd inelul?

Asta o nedumeri. Întinse brațul stâng şi eu am pus lumina pe el. Pielea ei era pistruiată dar moale, unghiile ireproşabile. Probabil că nu şi le făcea într-o magherniță ca Salonul Adagio.

— Ce înseamnă literele astea? am întrebat. IHS?

— *In hoc signo vinces*. „Sub acest semn voi învinge." împăratul Constantin a avut viziunea unei cruci pe cer cu aceste cuvinte scrise cu foc pe ea. Asta se întâmpla exact

înaintea unei bătălii importante. I-a pus pe soldații săi să-şi picteze crucea pe scuturi şi apoi a câştigat în fața unei forțe superioare.

— Drăguț. Am stins lumina: Pentru tine ce înseamnă?

— Însăşi Mireasa lui Dumnezeu mi l-a dat. Chipul ei se lumină, ca şi cum ar fi ascultat un cor de îngeri invocându-i numele: În semn de recunoaştere a vocației mele. Vezi tu, Fay, Biserica noastră nu are intenția să sece şi să dispară. Mult timp după ce generația mea se va stinge, credincioşii vor continua să se adune în numele lui Cristos. Iar într-o zi vor termina munca pe care am început-o noi. Într-o zi demonii vor fi exorcizați.

Dacă îşi dădea seama cât de aiurea suna, nu dădu nici un semn.

— OK, uite cum stau lucrurile, am spus. Las-o pe Kate Vermeil. Voiam s-o găsesc numai ca să mă conducă la tine. Un demon pe nume Seeren m-a angajat să caut o anumită persoană care poartă un inel ca al tău. Vrea o întâlnire.

— Cu mine? Părintele Elaine păli. De ce?

— Eu doar găsesc oamenii. Mă bucuram de frământarea ei. Nu întreb de ce.

Îşi strânse brațele ca pentru rugăciune, apoi îşi lăsă capul peste ele şi închise ochii. Stătu aşa aproape un minut. Am hotărât s-o las să mediteze, nu că aş fi avut de ales. Puteau să se deschidă porțile iadului şi ea n-ar fi observat.

În cele din urmă se scutură şi se ridică.

— Trebuie sa aflu cât de multe ştiu ei. Ridică privirea spre crucifixul uriaş: O să mă întâlnesc cu demonul, dar cu o condiție: să-mi garantezi siguranța.

— Nici o problemă.

Nu m-am putut abține; am râs. Sunetul produse ecou, profanând liniştea.

— Şi cum ar trebui să fac asta? Au făcut să dispară jumătate din populația pământului fără să clipească măcar.

— Te bucuri de încrederea lor, zise. Şi de a mea.

O pace vasta şi absurdă se aşternuse peste ea; vedea lumea prin filtrul credinței. Era nebună dacă avea impresia că eu m-aş putea pune cu demonii. Poate ea credea în Cristos Omul care ar coborî din ceruri ca s-o protejeze, dar asta ar

însemna că el nu văzuse cam de mult ce se întâmplă prin jur. Sau poate ea se simțea ca martirii care ar îmbrățișa spada şi ar săruta securea care le taie capul. Mi-am adus aminte că iluziile ei nu erau treaba mea.

În afară de asta, aveam nevoie de bani. Şi dintr-odată am simțit nevoia sa ies din biserica mare şi goală.

— Biroul meu este pe Market, nr. 35, i-am spus. Etajul trei. O să încerc să aranjez ceva pentru azi după-amiază la şase. M-am ridicat: Uite ce-i, dacă vor să te ia, probabil eşti ca şi luată. Dar eu o să înregistrez totul şi o să țip cât pot de tare.

— Sunt convinsă că vei face întocmai, zise ea cu chipul îmbujorat.

5

După ce mi-am legat bicicleta de stativul de pe Market Street nu m-am dus în birou. În schimb l-am căutat pe George. Dădea jos vopseaua de pe lambriurile vechiului birou al Donnei Belasco de la etajul cinci. Biroul Donnei fusese gol încă de toamna trecută, când ea terminase cu avocatura şi plecase în sud să numere valurile la Daytona Beach. Cel puțin asta speram eu că face; ultima veste de la ea fusese o felicitare de Crăciun. Mi-era dor de Donna; era una din rarele femei bătrâne care încercau să înțeleagă ce înseamnă să creşti aşa cum crescuserăm noi. Şi fusese generoasă, trimisese pe multă lume la mine.

— Hei, George, am zis. Spune-i şefului tău că am găsit inelul.

— Cel din fața ta te felicită. Brațul care ținea peria înțepeni deasupra canistrei de diluant când el îşi întoarse capul în direcția mea: Ai dovedit o adevărată superioritate, Fay.

George făcuse treabă bună la întreținerea clădirii de când venise la noi în urmă cu un an, cu toate că avea ceva împotriva granulației lemnului. Trebuise să-l oprim să vopsească panourile de mahon din foaier.

Îmi displăcea că trebuie să închid uşa, dar această conversație cerea puțină intimitate.

— Aşadar am stabilit o întâlnire.

Simțeam mirosul de diluant ca pe o sârmă ghimpată străbătându-mi nasul.

— Părintele Elaine Horvath va fi aici la şase.

George nu spuse nimic. Să încerci să citeşti un robot era ca şi cum ai încerca să citeşti un frigider. Am presupus că-i transmitea informația lui Seeren. Oare demonul va fi nemulțumit că aranjasem întâlnirea în biroul meu?

— Seeren e impresionat de rapiditatea realizării tale, zise George în cele din urmă. Creditul a fost alocat celui din fața ta pentru îndeplinirea misiunii.

— Grozav, reține zece dolari pe lună pentru chiria mea. Şi ca să ştii, i-am promis Părintelui Elaine că va fi în siguranță aici. Seeren n-o să mă facă o mincinoasă, nu-i aşa?

— Seeren respinge violența. Este o tehnică regretabilă.

— Da, dar dacă Seeren o face să dispară pe undeva, ce mai contează?

Capul lui George se roti înapoi spre lambriuri.

— Părintele Elaine Horvath va fi invitată să plece liberă, dacă asta este intenția ei. Peria se scufundă în canistră: Kate Vermeil a fost de asemenea găsită?

— Nu, am spus. Am căutat-o, dar apoi Părintele Elaine m-a găsit ea pe mine. Apropo, nu locuieşte pe 12-th Avenue la nr. 465.

— Seeren avea alte informații.

Vopseaua veche făcea bule şi se scurgea acolo unde George aplica diluantul.

— Astfel de erori sunt o curiozitate.

Era un lucru neînsemnat, dar nu-mi dădu pace tot drumul până la etajul trei. Oare eram mulțumită să descopăr că demonii nu erau nici omnipotenți, nici infailibili? Nu în mod special. Cu toate crimele lor împotriva omenirii, demonii şi roboții lor ne cam conduceau lumea în prezent. Ideea că ei ştiau exact ce fac era o concluzie oarecum confortabilă, dar foarte amară

În drum spre biroul meu am trecut de uşa nebunei Martha, care era deschisă.

— Taşaptă civa, strigă ea.

M-am întors. Vecina mea stătea la birou, purtându-şi pe față masca de gaze Technopro care pretindea că o apără de

clor, hidrogen sulfurat, dioxid de sulf, amoniac, bacterii, viruşi, praf, polen, păr de pisică, spori de mucegai, reziduuri nucleare şi hărțuire sexuală. Din nefericire o făcea şi de neînțeles.

— Mai zi o dată.

— Te. Aşteaptă. Cineva.

— Cine?

Ea scutură masca şi ridică din umeri. Lumina ecranului i se reflecta pe fața măştii. Puteam să văd cifre foindu-se ca nişte furnici negre peste rândurile şi coloanele unei foi de registru.

— Ce-i cu masca?

— Am. Avut. Un. Demon. În. Clădire.

— Zău? am făcut. Când?

— De dimineață.

Nu exista nici un motiv pentru care un demon să nu intre în clădirea noastră, nici o lege care să interzică să avem unul drept client. Dar în privirea Marthei era o acuzație pe care nu o puteam nega. Oare ne trădasem pe noi toți acceptând cazul? Ea spuse:

— Urăsc. Demonii.

— Da, am zis. Şi eu.

*

Am deschis uşa şi am văzut că cea care mă aştepta era Sharifa. Încerca un zâmbet care nu i se potrivea.

— Bună, Fay.

Arăta la fel de elegantă ca întotdeauna şi la fel de obosită cum o ştiam. Purta o rochie negru pepit din bumbac şi sandale negre cu barete încrucişate subțiri. Nu era încălțăminte de doctor - ci una care spunea „să uităm de papucii de doctor, e vremea pantofilor de dans”. Mă făcea să mă întristez.

Când m-am întors să închid uşa a observat probabil pata de sânge care mi se uscase în păr.

— Eşti rănită!

Eu aproape uitasem - nu păstrasem amintirea durerii. Sări de pe scaun:

— Ce s-a întâmplat?

— Am alunecat la duş, i-am zis.

— Lasă-mă să văd.

Am aplecat capul şi ea pipăi uşor cucuiul.

— Ai putea avea o comoție.

— Detectivii particulari nu fac comoții. Scrie clar în licență.

— Stai jos, ordonă ea. Lasă-mă să curăț asta. Fug până la baie după nişte apă.

M-am aşezat şi am urmărit-o plecând. M-am gândit să închid uşa în urma ei, dar meritam ceea ce urma. Am deschis sertarul de jos al biroului, am extras două pahare de plastic şi l-am chemat pe Johnnie Walker pentru consultații.

Sharifa năvăli pe uşă cu o cană cu apă într-o mână şi un pumn de şervețele de hârtie în cealaltă, dar se opri când văzu sticla.

— Când a început asta?

— Chiar acum. Am luat paharul meu şi am turnat două degete de Black Label Scotch. Vrei şi tu?

— Nu ştiu, făcu ea. Ne distrăm sau ne tratăm singură?

N-am băgat-o în seamă. Tampona umflătura cu un şervețel umezit. Îi puteam simți parfumul, lămâi înflorit într-o adiere de vară cu numai o picătură de sudoare. Mirosul ei se afla în armonie cu aroma lichidă a scotch-ului. Se frecă de mine şi i-am simțit corpul sub rochie. În clipa aceea o doream mai mult decât îmi doream să respir.

— Stai jos, am spus.

— Încă n-am terminat.

Am arătat spre scaun.

— Stai jos, la naiba.

Aruncă şervețelul de hârtie în coşul meu de gunoi şi se îndepărtă.

— Mi-ai pus o întrebare de dimineață, i-am zis. Ar fi trebuit să-ți răspund. Am făcut avortul săptămâna trecută.

Ea îşi studie mâinile. Nu ştiu de ce; ele nu făcuseră nimic. Stăteau doar în poala ei, văzându-şi de treburile lor.

— Ți-am spus de prima dată când am început să ne întâlnim că asta o să fac când o să fiu însămânțată.

— Ştiu.

— Pur şi simplu nu văd o alegere mai bună, am spus. Ştiu că lumea are nevoie de copii, dar eu am o viaţă. Poate că e o viaţă dură, inutilă, mizerabilă, dar asta am eu. A fi mamă... asta e viata altcuiva.

— Înţeleg, zise Sharifa. Glasul ei era atât de mic încât ar fi putut încăpea într-un degetar. Doar că... s-a întâmplat totul atât de repede. Tu mi-ai spus şi apoi ne-am certat şi eu n-am avut timp să gândesc pe îndelete.

— Am făcut testul de dimineaţă. Ţi-am spus după-amiază. Nu am ţinut nici un secret.

Îşi încrucişa braţele peste piept ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Şi când o să fiu eu însămânţată?

— O să faci cum va fi mai bine pentru tine.

— Toarnă-mi şi mie nişte medicament, te rog.

Am turnat scotch în ambele pahare, am ocolit masa şi i l-am înmânat Sharifei pe al ei. Ea bău, ţinu whisky-ul în gură o clipă apoi înghiţi.

— Fay, eu... Colţurile gurii i se strâmbau şi îşi muşca buza. Mama ta mi-a spus odată că, atunci când şi-a dat seama că e însărcinată cu tine, a fost foarte fericită. Atât de fericită. Era pe când totul se prăbuşea în jur. A spus că erai darul de care avea nevoie ca să... ca să nu...

— Mi-am primit predica despre dar, Sharifa. De mult prea multe ori. Suna de parcă demonii ar fi fost Moş Crăciun. Sau barza.

Privi în jos ca şi cum ar fi fost surprinsă să descopere că încă mai ţinea paharul în mâini. Îl goli dintr-o sorbitură şi îl aşeză pe masă.

— Eu sunt doctor. Ştiu că ei ne fac asta; aş vrea doar să ştiu şi cum. Dar nu e un lucru rău. Faptul că tu exişti pe lume nu poate fi un lucru rău.

Nu eram prea sigură în privinţa asta, dar mi-am păstrat părerea pentru mine.

— Câteodată mă simt ca şi când aş încerca să car apă cu mâinile, dar ea se scurge toată şi nu pot să fac nimic ca s-o ţin. Începu să-şi frece cu mâna dreaptă antebraţul stâng: Oamenii continuă să se sinucidă. Poate nu mai e chiar aşa de rău ca înainte, totuşi. Rata natalităţii abia dacă e la nivelul de

înlocuire. Poate că suntem condamnați. Te-ai gândit vreodată la asta? Că am putea dispărea ca specie?

— Nu.

Sharifa tăcu timp îndelungat. Continua să-şi frece brațul.

— Eu trebuia să-ți fac avortul, zise ea în cele din urmă.

Atunci am fi trăit ambele cu povara asta.

Eram un detectiv dur. Țineam o sticlă de scotch în sertarul de jos şi aveam un demon drept client. Soldățeii mă cotonogeau cu bastoanele şi-mi dădeau cu spray paralizant în față. Dar chiar şi eu aveam un punct limită, iar dr Sharifa Ramirez mă împingea cu putere către el. Aş fi vrut s-o iau în brațe şi s-o sărut pe frunte, pe obraji, pe gâtul ei grațios. Dar nu-i puteam ceda astfel - cel puțin nu acum. Poate niciodată. Aveam un caz, şi trebuia să mă păstrez pentru atunci când se va încheia.

— O să fiu eu responsabilă cu vina, Sharifa, am spus. Tu ocupă-te de salvarea vieților. Am ocolit biroul: Am de lucru, aşa că du-te acasă acum, iubito.

Am sărutat-o pe frunte.

— Ne vedem acolo.

Mai uşor de spus decât de crezut.

6

Sharifa plecase de mult când Părintele Elaine sosi, la ora şase fără zece. Îşi adusese gorilele; Gratiana rămase în anticameră analizându-mi biroul cu o minuțiozitate posacă, ca şi cum ar fi estimat cât i-ar fi luat să spargă uşa, să sară peste masă şi să rupă gâtul cuiva. Nu trebuia să fiu surprinsă de faptul că încrederea Părintelui Elaine în mine oscila - la naiba, nici chiar eu nu aveam prea multă încredere în mine. Oricum, am considerat că nu fusese prea inteligent s-o aducă pe bătăuşa asta. Am invitat-o pe Gratiana să dispară din clădirea mea. N-ar putea oare să desfăşoare un act autoerotic în fața unui autobuz în viteză? Părintele Elaine o concedie, şi ea dispăru.

Părintele Elaine părea calmă, dar îmi dădeam seama că era agitată ca un animal în cuşcă. Nu mă uitasem prea bine la ea în biserica umbroasă, dar acum am studiat-o în

eventualitatea că ar fi trebuit s-o înscriu pe lista Persoanelor Dispărute. Era o femeie înaltă cu umerii rotunzi şi puțin aduşi. Avea ochi de culoarea cafenie a nisipului ud; obrajii păreau lipsiți de sânge. Zâmbetul ei nu era la fel de convingător în lumină cum era în semiîntuneric. Făcu puțină conversație superficială, la care nu am ajutat-o cu nimic. Apoi se aşează lângă fereastră, privind. Poala hainei atingea leneş podeaua goală.

Cam după vreo zece minute desktopul meu ciripi. Am deschis iconița şi am acceptat transferul a o mie de dolari. Al naibii card avea şi Seeren ăsta.

— Cred că vin, am spus. Am deschis uşa şi am ieşit pe coridor să-i aştept.

— Seeren are marea plăcere să te cunoască, Părinte Elaine Horvath, zise George strecurându-se în birou.

Ea se concentra cu totul asupra demonului.

— Doar Părinte, dacă nu te superi.

Botul nu era pentru ea nimic altceva decât o mobilă.

— E cam înghesuială aici, am spus. Dacă vreți, pot aştepta afară...

Masca Părintelui Elaine crăpă pentru o secundă, dar o cârpi frumos.

— Sunt convinsă că ne descurcăm, spuse ea.

— Cel din fața ta o imploră pe Fay să rămână, zise George.

Ne-am instalat. Seeren îşi ocupă locul său deasupra dulapului cu dosare, iar George veni şi se compactiză alături de mine. Părintele Elaine îşi împinse scaunul lângă uşă. Cred că era mulțumită să stea cât mai aproape de ieşire. George se uita la

Părintele Elaine. Ea se uita la Seeren. Seeren se uita pe fereastră. Eu mă uitam la toți.

— Seeren oferă păreri de rău pentru moartea regretabilă a lui Rashmi Jones, zise George. Această Rashmi era din biserica ta?

— Era membră, da.

— Conform spuselor lui Fay Hardaway, Părintele le-a căsătorit pe Kate Vermeil şi Rashmi Jones.

Nu-mi plăcea asta. Nu-mi plăcea deloc. Părintele Elaine ezită doar o clipă.

— Părintele îi permite lui Seeren s-o localizeze pe Kate Vermeil?

— Ştiu unde este, Seeren, zise Părintele Elaine. Nu cred că trebuie amestecată în asta.

— Fă-i plăcerea celui din fața ta şi răzgândeşte-te, Părinte. Această persoană este însărcinată?

Purtarea ei fusese rece, dar acum sări la patruzeci de grade.

— De ce spui asta?

— Posibil ca această persoană urmează să fie însărcinată?

— De unde să ştiu eu? Dacă este, fapta e a ta, Seeren.

— Părintele înțelege bine fertilizarea *in vitro?*

— Am auzit de ea, da. Ridicarea din umeri a Părintelui Elaine era mult prea elaborată: Nu pot să spun că o înțeleg.

— Atunci Părintele a auzit de recoltare transvaginală de oocite?

Împinse bărbia înainte.

— Nu

— De haploidizarea celulelor somatice?

Ea înlemni.

— Părintele s-a gândit la obținerea de spermă artificială din celule stem embrionale?

— Sunt preot, Seeren. Nu i se mişcară decât buzele: Nu biolog.

— Biserica Creştină are şi pe viitor intenția de a provoca sarcini la unele membre? Cum ar fi Kate Vermeil?

Părintele Elaine se ridică cu greu de pe scaun. Am crezut că ar putea încerca să fugă, dar acum focul martiriului ardea prin cochilia de gheață care o acoperise.

— Facem lucrarea lui Cristos, Seeren. Respingem însămânțarea voastră obscenă. Ne salvăm de voi şi nu ne puteți opri.

Seeren bătu din aripi, o dată, de două ori, şi croncăni. Era un sunet dens, vibrant, ca oțelul zgâriind pe oțel. Nu ştiam că demonii pot scoate vreun sunet, dar auzul acestui strigăt diavolesc mă făcu să vreau să mă ascund sub masă şi

să mă strâng ghem. Am rezistat, la fel şi Părintele Elaine. Am apreciat-o pentru asta.

— Seeren nu se ceartă cu Biserica Creştină, zise George. Seeren exprimă cele mai strălucitoare încurajări pentru astfel de sarcini.

Fața Părintelui Elaine se strâmbă incredulă, apoi un fulger de dezaprobare o străbătu. Poate era supărată că fusese privată de o moarte glorioasă. La urma urmelor ea era o bătrână, din generația care îmbrățișase cultul sinuciderilor. Pentru prima oară, se întoarse către bot.

— Cum?

— Seeren o roagă pe Părinte să ajute numeroase creştine să rămână însărcinate. Creştinele care fac o astfel de alegere vor naşte.

Ea se lăsă la loc în scaun.

— În prezent prea multe femei refuză însămânțarea, spuse robotul. Nu toate nasc după aceea. Asta nu a fost prevăzut. E regretabil.

Fără să observ, mâinile mele se strânseseră pumn. Aveam articulațiile degetelor albe.

— Seeren îşi anunță reala satisfacție față de realizarea Bisericii Creştine. Oferă un singur avertisment. Toate creştinele trebuie să se asigure că nu apar cromozomi XY.

Părintele Elaine era impasibilă.

— O să continuați să le însămânțați pe necredincioase?

— Aşa este prudent pentru supraviețuirea oamenilor.

Ea aprobă din cap şi se întoarse spre Seeren.

— De unde o să ştiți dacă încercăm să readucem din nou bărbații pe lume?

Botul nu spuse nimic. Liniştea se îndesea în timp ce aşteptam. Poate demonul considera că nu trebuie să amenințe.

— Bine atunci.

Părintele Elaine se ridică iarăşi. Ceva din umerii ei aduşi dispăruse. Încerca să pară calmă, dar ştiam că va sări în sus imediat ce va ajunge pe trotuar. Probabil credea că repurtase o mare victorie. În orice caz, ea terminase cu această mică petrecere.

Dar era petrecerea mea, şi eu n-aveam de gând s-o las să se încheie cu demonii dându-şi mâna cu creştinii.

— Aşteaptă, am zis. Părinte, mai bine adu-o pe Gratiana aici sus. Şi dacă mai ai alte gorile prin cartier, cheamă-le imediat. Ai nevoie urgentă de întăriri.

Seeren îşi mută privirea de la fereastră la mine.

— De ce? Părintele Elaine îşi scosese deja agenda. Ce înseamnă asta?

— E o problemă.

— Fay Hardaway, zise George tăios. Fă-i plăcere celui din faţa ta şi aminteşte-ţi care a fost misiunea ta. Angajamentul tău a fost îndeplinit.

— Înseamnă că sunt de capul meu acum, George.

Am crezut că poate Seeren va încerca să plece, dar rămase cocoţat. Poate demonului nu-i păsa ce făceam. Sau mă găsea amuzantă. Puteam fi o fată amuzantă, în felul meu obtuz.

Gratiana izbi uşa de perete. Ţinea bastonul ridicat, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se cufunde într-o baie de sânge. Când văzu tabloul nostru calm, îl lăsă să-i cadă în lateral.

— Dă-te la o parte, Părinte, am spus, şi dă-i voie să intre. Gratiana, poţi să laşi uşa deschisă, dar ţine scobitoarea la îndemână. Sunt destul de sigură că nu peste mult timp o s-o foloseşti.

— Celelalte sunt în spatele meu, Părinte, zise Gratiana înghesuindu-se în cameră. Două, poate trei minute.

— Suficient. Am coborât mâna la sertarul din mijloc al biroului: Am o întrebare, Părinte.

Sertarul se deschise.

— De unde ştia Seeren toată povestea asta cu haploid şi *in vitro?*

— E un demon. Mă privi gânditoare: Vin de la o distanţă de două sute de ani-lumină. De unde ştiu totul?

— Destul de corect. Dar ştiu şi că tu le-ai căsătorit pe Kate şi Rashmi. George presupune că eu le-am spus, dar nu am făcut-o niciodată. Asta a fost o greşeală. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva au ştiut tot timpul cine eşti tu. E nostim, eu eram convinsă că demonii sunt infailibili, dar

acum mă gândesc că pot s-o dea în bară oricând, la fel ca şi noi toţi. Din punctul ăsta de vedere sunt aproape umani.

— S-a emis o declaraţie regretabilă. Gâtul botului se extinse până când capul lui fu la acelaşi nivel cu al meu: Fă-i plăcere celui din faţa ta şi abţine-te de la alte umiliri.

— M-am abţinut prea mult, George. Sunt plină de abţineri.

Eram destul de sigură că George putea vedea sertarul deschis, ceea ce însemna că şi demonul ştia ce se găsea în el. Mă întrebam cât de departe mă vor lăsa să merg.

— Problema este, Părinte, dacă demonii ştiau deja cine eşti, de ce m-a angajat Seeren să te găsesc?

— Continuă, făcu ea.

Aveam inima strânsă. Nimeni nu încercă să mă oprească, aşa că am continuat şi mi-am băgat capul în gura leului. Când eram fetiţă de şcoală, îmi dorisem întotdeauna ca atunci când voi fi mare să am o slujbă adevărată.

— Ai avut o scurgere de informaţii, Părinte. Problema ta nu e super-ştiinţa demonilor. E vechiul şi demodatul sărut al lui Iuda. Seeren are o sursă în interior, o cârtiţă în congregaţia ta. Când s-a decis că e timpul să se întâlnească cu tine, a vrut să fie sigur că nici una dintre voi nu va suspecta de unde provine de fapt informaţia. A hotărât că îi poate oferi acoperire cârtiţei angajând un detectiv particular naiv care să pretindă că a descoperit toată chestia. Poate că sunt puţin cam lentă şi puţin cam lacomă, dar mi-au rămas câteva fărâme de mândrie. Nu permit să fiu luată drept idioată.

Mi s-a părut că aud paşi pe scări, dar poate erau numai bătăile propriei mele inimi.

— Vezi, Părinte, eu nu cred că Seeren are cu adevărat încredere în tine. Cu siguranţă nu te-am auzit promiţând acum câteva momente că nu o să creezi băieţi. Şi da, dacă ei vor afla despre copiii băieţi, demonii pot să-i facă să dispară, dar tu şi Mireasa lui Dumnezeu şi toate prietenele voastre ţăcănite aţi găsi căi pentru a face din asta ceva foarte public, foarte urât. Presupun că asta face parte din planul tău, nu-i aşa? Să-ţi aduc aminte cine sunt demonii, ce au făcut ei?

Poate oamenii vor ieşi din nou în stradă. Întrucât demonii trebuie încă să ştie ce pui la cale, cârtița trebuie protejată.

Părintele Elaine se înroşi de furie.

— Ştii cine e ?

— Nu, i-am răspuns. Dar probabil se poate restrânge la câteva persoane. Spui că le-ai căsătorit pe Kate şi Rashmi, dar nu ai completat documentele. Însă aveai nevoie de cineva care să fie martor la căsătorie. Cineva care a făcut fotografii şi i-a trimis una lui Seeren...

În realitate timpul meu se terminase. Gratiana se aruncă asupra mea exact când Alix cea mare năvăli pe uşă. Scosesem pistolul cu aer comprimat din sertar, dar plănuisem să le las pe creştine să-şi curețe propria mizerie. M-am ridicat de pe scaun şi am înălțat pistolul, dar nici chiar cincizeci de mii de volți nu o puteau ține departe de mine pe cățeaua care mârâia.

Am auzit un pocnet puternic şi umed, nu atât o explozie, cât o implozie. Un curent de aer izbucni prin uşă, dar încăperea era nenatural de liniştită, ca şi cum cineva tocmai se oprise din țipat. Noi, oamenii, ne-am adunat în jurul golului care fusese ocupat de Gratiana. Mediul familiar al biroului meu părea să se deformeze şi să se întindă ca să se acomodeze cu această lipsă. Dacă ea se putea evapora atât de total, atunci poate scaunele ar putea valsa sau coşurile de gunoi ar putea cânta Carmen. Pentru prima dată în viață am avut sentimentul acut a ceea ce trebuie să fi simțit bătrânele atunci când demonii i-au făcut pe bărbații lor să dispară. Ar fi fost altceva dacă Gratiana ar fi fost pur şi simplu moartă, dacă ar fi existat sânge, oase şi carne rămase în urmă. Un corp care să fie îngropat. Dar aşa ceva era o ofensă împotriva realității însăşi. Submina credința noastră comună că lumea este un fapt, că noi existăm cu adevărat. Înțelegeam cum puteau ei să dezechilibreze un miliard de minți. Stăteam alături de Părintele Elaine lângă uşa deschisă ținând pistolul în mână şi nu-mi puteam aminti cum ajunsesem acolo.

Seeren sări de pe dulap de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic important şi-şi înfăşură aripile translucide în jurul corpului. Demonul nu părea deloc surprins că o femeie

tocmai dispăruse. Poate că nu aveai cum să surprinzi un demon.

Apoi mi-a trecut prin minte că probabil nu era pentru prima oară de la dispariția bărbaților când demonii făceau pe cineva să se evapore. Poate ei făcuseră asta tot timpul. M-am gândit la toate persoanele dispărute pe care nu le găsisem niciodată. Vedeam dosarele din biroul lui Julie Epstein umflându-se de cazuri nerezolvate. Oare Seeren făcuse acest lucru ca să ne învețe despre fragilitatea ființei? Sau fuseseră doar nişte încercări neîndemânatice de a acoperi regretabilele lui greşeli?

Când demonul se îndreptă legănându-se spre uşă, Alix făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-i blocheze ieşirea. După ceea ce tocmai se petrecuse, m-am gândit că era probabil cea mai încăpățânată şi mai curajoasă mişcare pe care o văzusem vreodată.

— Lasă-i să plece.

Glasul Părintelui Elaine tremura. Ochii îi erau ca nişte răni.

Alix păşi în lateral, iar demonul şi robotul ne părăsiră. L-am urmărit pe demon împleticindu-se pe coridor. Am auzit uşile liftului deschizându-se şi apoi închizându-se.

Părintele Elaine se clătină şi puse o mână pe umărul meu. Acum chiar arăta ca o femeie bătrână.

— Nu există copii băieți, zise ea. Încă nu. Trebuie să mă crezi.

— Ştii ceva? I-am îndepărtat mâna: Nu-mi pasă.

Voiam să plece. Voiam să stau singură la birou şi să urmăresc cum încăperea se umple de întuneric.

— Nu înțelegi.

— Şi nici nu vreau.

A trebuit să las pistolul pe masă, altfel l-aş fi folosit asupra ei.

— Kate Vermeil este însărcinată cu unul dintre copiii noştri, zise Părintele Elaine. E fetiță, îți jur.

— Deci l-ai făcut mândru pe Seeren. Care-i problema? Alix vorbi pentru prima dată:

— Gratiana o avea în grijă pe Kate.

Societatea Otrăvii era suficient de puternic luminată încât să dea dureri de cap unei cămile. Dacă îți uitai ochelarii de soare găseai un raft cu unii gratis la uşă. Încastrate în pereți erau terarii cu şerpi cu clopoței încolăciți în nisip, cobre cu gâtul negru atârnând pe crengi moarte şi scorpioni cafenii cuibăriți printre roci de ceramică. Cucuta era în floare; roiuri de flori mici albe se deschideau ca nişte umbrele. Tulpini drepte de omag se intercalau cu pălării de ciuperci otrăvitoare în butoaie de vin tăiate în două. Lujeri de curara urcau pe pergola de lângă barul cu băuturi alcoolice.

Am numărat în jur de cincizeci de clienți în încăperea principală, ceea ce probabil însemna multă lume pentru o seară de miercuri. N-aveam idee cât de mulți mai bântuiau prin separeurile specializate care se deschideau în afara acestui loc, unde o fată drăguță îți putea asigura o şedință garantat sigură de asfixie sexuală fie prin spânzurare, fie prin înecare, sau îți puteai prăji creierul cu diferite generatoare de fulgere. Speram că Kate se afla undeva în spațiu deschis cu tipe relativ sănătoase la minte. Nu prea voiam să-mi bag nasul prin separeuri, dar aş fi făcut-o dacă trebuia. M-am gândit că îi datoram asta lui Rashmi Jones.

M-am învârtit prin jur prefăcându-mă că mă uit la diverse animale şi plante, purtând un pahar mare umplut cu puțin Johnnie Walker Black Label şi multă apă. Ştiam că Kate va fi deghizată dar voiam să îngustez domeniul până la două, trei sau patru, sau poate chiar s-o depistez pe ea. Desigur, era posibil să se afle în cealaltă parte a oraşului, dar ăsta era singurul meu plan. Mă gândeam că va schimba stilul, aşa că nu căutam în mod necesar un soldățel. Părul nu ar fi castaniu, iar pielea ar fi probabil mai închisă la culoare, şi lentilele de contact i-ar face ochi de pisică sau de zebră sau ca steagul american, dacă ar fi vrut. Dar chiar cu pernuțe şi liftinguri nu şi-ar putea schimba tipul de corp suficient cât să păcălească un scaner bun. Iar eu aveam datele din dosarele ei medicale creştine încărcate în agendă.

Părintele Elaine încercase s-o sune pe Kate, dar ea nu răspundea. Era perfect logic întrucât aproape oricine putea pune mâna pe softuri care să copieze vocile. Existau roboți

care puteau cânta aproape la fel ca Velma Stone, încât s-o păcălească pe propria ei mamă. Kate şi Gratiana trebuie să fi căzut de acord asupra unei parole. Problema noastră era că Gratiana o luase cu ea în iad, sau oriunde ar fi ascuns-o demonul.

Primul semnal prins de agenda mea era o roşcată în pijama de mătase şi papuci cu iepuraşi verde-lămâie. Scanarea arăta că i se potriveşte lui Kate în proporție de 5%. M-am lovit de ea suficient cât să plantez spionul, un dispozitiv de urmărire lipicios de mărimea unui dinte de copil.

— Te rog scuză-mă, am zis. Îmi pare r-rău.

Vărsasem puțină băutură pe jos.

Îmi aruncă o privire care ar fi ofilit şi un cactus şi eu am şters-o. Imediat ce am ieşit din raza ei vizuală am apăsat butonul de pe agendă pe care îl asociasem cu apelurile lui Kate. Când Kate recepționa, spionul ar fi ştiut că apelul vine de la mine şi ar fi semnalizat agendei că o găsisem. Roşcata nu era Kate. Nici tipa chelă în piele uzată.

Problema cu localizarea ei în acest fel era că dacă tot continuam s-o sun ar fi devenit suspicioasă şi ar fi renunțat la agendă.

Am zăbovit pe lângă un acvariu cu peşti fugu. Lângă el era un seif, şi în fața lui o fetişcană îşi făcea de lucru cu încuietoarea. Am scanat-o şi am obținut o potrivire de două procente. Purta o perucă împodobită cu paiete şi o rochie strâmtă de dantelă încrețită în față. Când deschise uşa seifului, am văzut că era făcut din luxar transparent. Băgă mâna înăuntru, apoi trânti uşa şi se îndepărtă de parcă ar fi întârziat să prindă ultimul tren al nopții.

Am tras cu ochiul prin uşa seifului. În interior erau o grămadă de inhalatoare albastre la fel ca cel pe care îl folosise Rashmi ca să se sinucidă. Pe peretele de deasupra seifului, conducerea Societății Otrăvii pictase cu spray un graffiti batjocoritor. *21L 4R 11L.* Nu aveam timp să pun un spion. Am apăsat pe butonul agendei luându-mă după ea.

Cu un țipăt strangulat, fetişcana smulse agenda din poşeta pe care o ținea strâns, îl aruncă pe jos şi calcă pe el. Purta pantofi Donya Durand cu talpa plată, argintii.

Când mă îndreptam spre ea, Kate Vermeil mă văzu şi se ascunse în unul dintre separeuri. Se strecură printre butoaiele de cincizeci şi cinci de galoane de tetraclorură de carbon şi sulfat dimetilic şi ţâşni pe uşa din spate a separeului pe o alee. Am văzut-o bâjbâind după capacul inhalatorului. M-am azvârlit peste ea şi am prins-o de picioare. Pantoful drept îmi scăpă din mână, dar o prinsesem de glezna stângă şi ea căzu. Ţinea încă inhalatorul şi încerca să-l ducă la gură. Am sărit deasupra ei şi i l-am smuls.

— Chiar vrei să te sinucizi? Am ţintit inhalatorul spre faţa ei şi am ţipat: Chiar vrei, Kate? Vrei?

Aerul de pe alee era încărcat de disperare şi eu mă înecam în ea.

— Haide, Kate. S-o facem!

— Nu. Capul ei se scutura: Nu, te rog. Opreşte-te.

Groaza ei o alimentă pe a mea.

— Atunci ce dracu' faci cu chestia asta?

Tremuram atât de rău încât atunci când am încercat să arunc inhalatorul în lada de gunoi am nimerit pavajul la doar doi metri distanţă. Ajunsesem foarte aproape de un eşec. M-am ridicat de pe ea şi m-am rostogolit pe spate răcorindu-mă în aerul nopţii. Când eu am eşuat, oamenii au murit.

— Cianura face foarte rău copilului, am zis.

— De unde ştii de copilul meu? Glasul ei era rigid din cauza fricii. Cine eşti?

Puteam să respir din nou, deşi nu eram foarte sigură că vreau.

— Fay Hardaway. Am tras aer în piept: Sunt detectiv particular; ţi-am lăsat un mesaj azi-dimineaţă. Najma Jones m-a angajat să-i găsesc fiica.

— Rashmi e moartă.

— Ştiu, am spus. La fel şi Gratiana. M-am ridicat şi m-am uitat la ea: Părintele Elaine o să se bucure să te vadă.

Ochii lui Kate se măriră, dar nu cred că vedea ceva pe alee.

— Gratiana a zis că demonii vor veni după mine. Încă mai privea capătul inhalatorului.

— A zis că dacă nu primesc veşti de la ea până mâine înseamnă că am pierdut totul şi eu ar trebui... s-o fac. Ştii, ca

să protejăm biserica. Iar acum agenda mea a sunat de trei ori în zece minute numai că nu era nimeni acolo şi aşa am ştiut că e timpul.

- Eu am fost, Kate. Îmi pare rău.

Am recuperat sandaua Donya Durand pe care i-o smulsesem din picior şi i-am înapoiat-o.

— Spune-mi de unde ai astea.

— Erau ale lui Rashmi. Le-am cumpărat împreună de la Grayles. De fapt eu le-am ales. Asta a fost înainte... Ştii, o iubeam, dar ea era nebună. Acum înţeleg asta, deşi e cam prea târziu. Adică, era în regulă când îşi lua medicamentele, dar întrerupea tratamentul destul de des. Numea asta o vacanţă de la ea însăşi. Numai că pentru toţi ceilalţi nu era o vacanţă, în special nu pentru mine. A decis să întrerupă în ziua când ne-am căsătorit şi nu mi-a spus, şi dintr-odată după ceremonie ne-am certat rău din cauza copilului şi cine pe cine iubeşte mai mult şi ea a început să arunce cu lucruri în mine - pantofii ăştia - apoi a fugit desculţă din biserică. Nu cred că înţelegea cu adevărat... ştii tu, ceea ce încercam noi să facem. Adică, eu vorbisem cu însăşi Mireasa lui Dumnezeu... dar Rashmi...

Kate se frecă la ochi şi mâna i se umezi.

Am ridicat-o şi am pus un braţ pe umerii ei.

— E în regulă. Nu e de fapt vina ta. Cred că biata Rashmi atârna de un fir de păr. Aşa suntem toate. Întreaga rasă umană, sau ce a mai rămas din ea.

Am stat acolo câteva clipe.

— M-am întâlnit cu mama ei de dimineaţă, am zis. Mi-a zis să-ţi spun că îi pare rău.

Kate strâmbă din nas.

— Îi pare rău? Pentru ce?

Am ridicat din umeri.

— Ştiu că nu avea o părere prea bună despre mine, zise Kate. Cel puţin aşa mi-a spus întotdeauna Rashmi. Dar în ceea ce mă priveşte femeia aia era o sfântă dacă se punea cu Rashmi şi schimbările ei de dispoziţie şi tot comportamentul ei. Întotdeauna a fost acolo când a avut nevoie de ea. Iar problema era că Rashmi a urât-o din cauza asta.

M-am săltat în genunchi, apoi în picioare. Am ajutat-o şi pe Kate. Aleea era întunecată, dar asta nu era o problemă. Nici chiar la lumina zilei nu văzusem nimic.

8

Am găsit uşor spaţiu în stativul pentru biciclete din faţa Şcolii Elementare Ronald Reagan. Clădirea părea să dormiteze în aerul greu al dimineţii, aripile sale de cărămidă desfăşurându-se peste terenul de joacă pustiu. Un robot de întreţinere curăţa piscina, un altul culegea florile ofilite din gardul cu viţă albă. Roboţii erau de un galben ameţitor; literele RRE într-un portocaliu pufos traversau pieziş torsurile lor. Botul grădinar mă informă că şcoala începe peste o oră. Mie îmi convenea. Era doar o vizită de curtoazie, parte din angajamentul faţă de toţi clienţii în faţa cărora eşuam. Am întrebat dacă pot să o văd pe Najma Jones şi el îmi spuse că se îndoia că vreunul dintre profesori venise aşa de devreme, dar mă conduse la cancelarie. O sună; eu am semnat în condica vizitatorilor. Când vocea ei răsună în intercom, i-am spus botului că ştiu drumul către clasa ei.

M-am oprit în dreptul uşii deschise. Mama lui Rashmi stătea cu spatele la mine. Purta o rochie bleumarin fără mâneci cu o dupatta crem în jurul umerilor. Trecea pe lângă un şir de bănci goale, plasând animale din origami în mijlocul fiecăreia. Erau trei feluri de elefanţi, raţe cu boboci, o girafă albastră, o pisică roz care putea să fie şi leu.

— Te rog intră, domnişoară Hardaway, zise ea fără să se întoarcă. Avea radarul profesorilor; putea să vadă în spatele ei şi după colţ.

— Am trecut pe la dumneavoastră pe acasă.

M-am strecurat în încăpere ca un copil care îşi uitase tema la educaţie civică.

— Credeam că vă pot prinde înainte de a pleca la şcoală. M-am aplecat peste o bancă din rândul central şi am cules crocodilul purpuriu de pe ea: Le faceţi singură?

— N-am putut să dorm noaptea trecută, zise, aşa că în final am cedat şi am ieşit să mă plimb. Am ajuns aici. Îmi place să vin devreme la şcoală, în special când nu e nimeni prin jur. E atâta timp.

Îi rămăsese o singură lebădă de origami pe care o puse pe catedră.

— Dacă stai după ore e altfel. Dacă eşti întotdeauna ultima care pleci seara, e ca şi cum ai admite că nu ai pentru ce să te grăbeşti spre casă. De fapt, e patetic.

Se instala la catedră şi începu să deschidă ferestre pe desktop.

— Le-am învățat pe fete să împăturească rățuşte. Pare să le placă. E o clasă plină de provocări, a cincea. Vin la mine nişte copii luminoşi şi fericiți, iar eu se presupune că trebuie să le învăț fracțiile şi să le pregătesc pentru liceu. Mă înfior când mă gândesc ce li se întâmplă acolo.

— Ce vârstă au?

— Zece când încep. Multe dintre ele au împlinit deja unsprezece. Termină săptămâna viitoare. Se uită la ferestrele pe care le deschisese: Unele dintre ele.

— Presupun că am avut şi eu odată unsprezece ani, am spus, dar nu-mi amintesc.

— Generația ta a crescut în timpuri nefericite.

Fața ei strălucea fosforescent.

— N-ai avut încă o fiică, nu-i aşa, domnişoară Hardaway?

— Nu.

Am contemplat pentru o clipă lipsa mea de copii.

— Lui Rashmi îi plăcea origami?

Nu voiam să spun nimic cu asta. Doar că nu-mi mai plăcea să ascult liniştea.

— Rashmi? Se încruntă, de parcă fiica ei ar fi fost un elev nu foarte interesant cu ani în urmă. Nu, Rashmi a fost un copil dificil.

— Am găsit-o pe Kate Vermeil noaptea trecută. I-am transmis ce ați spus, că vă pare rău. Voia să ştie pentru ce.

— Pentru ce?

— Zicea că Rashmi era nebună. Şi că vă ura pentru că ați născut-o.

— Nu m-a urât niciodată, zise Najma repede. Da, Rashmi era o fetiță tristă. Neliniştită. Despre ce e vorba?

— Cred că ați fost la Comfort Inn noaptea trecută. Dacă vreți să vorbiți despre asta, eu aş vrea să aud ce aveți de spus. Dacă nu, o să plec.

Mă fixă pentru o clipă, cu o expresie impenetrabilă.

— Ştii, eu de fapt am vrut să am mulți copii.

Se ridică de la catedră, traversă încăperea şi închise uşa ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă prelucrată manual.

— Când au început prima dată însămânțările, m-am dus la Primărie şi m-am oferit voluntar. Aşa ceva nu se mai întâmplase. Majoritatea femeilor erau oripilate să rămână însărcinate. Am vorbit cu un robot, care mi-a notat numele şi adresa şi apoi mi-a spus să mă duc acasă şi să aştept. Dacă voiam mai mulți copii după primul, eram cu siguranță încurajată să depun cerere. Mă simțeam ca şi cum aş fi aderat la unul dintre acele cluburi de muzică la care faci comenzi pe mail. Zâmbi şi trase de dupatta: Dar când s-a născut Rashmi, totul s-a schimbat. Uneori avea atât de multe nevoi, plângea să fie luată în brațe, iar alteori zăcea ore în şir în leagăn, tăcută şi retrasă. A început să ia antidepresive când avea cinci ani, şi i-au ajutat. Departamentul pentru Tineret mi-a dat un ajutor robot cu normă întreagă când am început să predau. Dar Rashmi a fost întotdeauna o pacoste. Şi fiind singură, nu simțeam că am suficient cât să mai dau şi altui copil.

— Nu v-ați căsătorit niciodată? am întrebat. Nu v-ați găsit o parteneră?

— Cu cine să mă căsătoresc? Glasul ei deveni tăios: Cu o altă femeie?

Obrajii i se colorară.

— Nu. Nu m-a interesat aşa ceva.

Najma se întoarse la catedră, dar nu se aşeză.

— Fetele trebuie să sosească în curând. Se aplecă spre mine, cu pumnii pe desktop: Ce vrei să auzi, domnişoară Hardaway?

— Ați găsit-o pe Rashmi înaintea mea. Cum?

— Ea m-a sunat. A spus că s-a certat cu prietena ei care era implicată într-un fel de experiment secret despre care nu-mi putea vorbi, şi că s-au despărțit şi totul e un rahat, lumea e un rahat. Nu mai lua medicamentele, plângea, nu era prea

coerentă. Dar asta nu era ceva nou. Întotdeauna mă chema când se despărțea de cineva. Sunt mama ei.

— Şi când ați ajuns acolo?

— Stătea pe pat.

Ochii Najmei se concentrară asupra a ceva ce eu nu puteam vedea.

— A dus inhalatorul la gură când am intrat.

Najma privea în camera 103 de la Comfort Inn.

— Şi eu m-am gândit în sinea mea, ce vrea biata fată? Vrea să fiu martoră la moartea ei sau s-o împiedic? Am încercat să-i vorbesc, să ştii. Părea că mă ascultă. Dar când i-am cerut să lase jos inhalatorul, nu a vrut. Am înaintat spre ea, încet. Încet. I-am spus că nu e obligată să facă nimic. Că ne putem întoarce acasă. Apoi am ajuns aproape.

Întinse o mână peste catedră:

— Nu m-am putut abține. Am încercat să i-l scot din gură. Fie ea a apăsat pe buton fie eu l-am declanşat. Se aşează brusc şi-şi prinse capul în mâini: Nu a inhalat doza completă. A durat o veşnicie până să se termine. Era în agonie.

— Cred că era hotărâtă, d-nă Jones. Încercam doar s-o consolez: A scris un bilet.

— Eu am scris biletul. Se uită spre mine: Eu am făcut-o.

Nu era nimic de spus. Toate cuvintele din toate limbile care fuseseră vreodată vorbite nu puteau exprima durerea acestei mame. M-am gândit că povara sigur trebuie s-o fi doborât.

Prin fereastra deschisă am auzit gâfâitul primului autobuz trăgând în stația din fața şcolii. Najma Jones aruncă o privire afară, se reculese şi zâmbi.

— Ştii ce înseamnă Rashmi în sanscrită?

— Nu, doamnă.

— Rază de soare, zise ea. Au venit fetele, domnişoară Hardaway. Ridică origami-ul de pe catedră: Trebuie să ne pregătim pentru ele. Mi-o întinse: Vrei o lebădă?

Când am ieşit pe porțile şcolii, stația era plină de autobuze. Fetele coborau din ele şi se împrăştiau pe terenul de joacă: fetițe chicotind, şoptind, sărind, fetițe ținându-se de mână. Şi sub soarele cald de iunie, aproape că puteam să cred că sunt fetițe fericite.

Ele nu mi-au acordat nici o atenție.

Am încercat s-o sun pe Sharifa.

-Da?

Avea vocea aspră de somn.

— Îmi pare rău că n-am ajuns acasă noaptea trecută, iubito, am spus. Voiam doar să-ți spun că vin.